

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

43. ČÍSLO / XIX. ROČNÍK

10 Kč • 0,40 €

30. ŘÍJNA 2011

Z obsahu:

Oslava Božích divů

Katecheze Benedikta XVI.

při generální audienci

12. října 2011

- strana 2 -

Když Matka pláče

Antonio Socci

- strana 4 -

Dies irae

Tomaso Celano OFM

- strana 5 -

Kašpar Bertoni, světec

pro dnešní dobu (2)

Bruno Facciotti

- strana 6 -

Křesťanská víra (1)

Franz Spirago

- strana 7 -

Matka Církve (2)

Meditace

P. Ivana Pojavnika

při exerciciích MKH

v Collevalenza

- strana 8 -

Historický nesmysl

Lucetta Scaraffia

- strana 9 -

Ježíšova poselství

P. Ottavio

Michelinimu (14)

- strana 10 -

Zdá se, že svět se kymácí

Biskup Andreas Laun

- strana 11 -

Albrecht Dürer (1471-1528): Všichni svatí, adorace Nejsvětější Trojice

Slavnost Všech svatých slavíme dnes na Západě v první listopadový den, v době, kdy se už značně zkrátil den a schyluje se k zimě. Je to úplný opak roční doby, ve které se tento svátek slavil v době svého vzniku. Byl jím totiž 13. květen. Předloni 13. května tomu bylo 1400 let, co papež svatý Bonifác IV. posvětil

někdejší Pantheon neboli chrám všech tehdy známých pohanských bohů jako chrám *Santa Maria ad Martyres* – tedy ke cti *Panny Marie a všech mučedníků*. Budovu věnoval papeži císař Fokus. Ta stojí na místě původního pohanského chrámu z roku 27 před Kr., který vyhořel v roce 80. Do nového křesťanského chrámu bylo z katakomb dovezeno 28 vozů ostatků svatých mučedníků, které byly umístěny pod hlavním oltářem. Svátek všech svatých mučedníků a jejich Královny uprostřed měsíce května se slavil dvě stě let. Teprve papež Řehoř IV., který rozšířil svátek mučedníků i o svátek všech svatých vyznavačů, přesunul jeho termín na 1. listopad. Stalo se tak z prozaických důvodů. Na tuto slavnost přicházelo do Říma neobyčejně mnoho poutníků a ve městě se už na jaře nedostávalo pro všechny nezbytných potravin. Doba, kdy byla dokončena sklizeň, se jevila jako vhodnější a byla svým způsobem pro tuto liturgickou slavnost symbolická, protože svatí jsou nejvzácnějším ovocem všeho spásného dění, které si Církev po celý rok připomíná. Je to slavnost, která nás současně významně oslovuje: Po Nanebevstoupení Páně a Nanebevzetí Panny Marie je to třetí slavnost církevního roku, která přímo ukazuje na náš cíl, ke kterému jsme stvořeni a povoláni.

Slavnost Všech svatých je skutečně něco jako radostné Boží dožínky, neboť všechna svatost a mravní dokonalost je zjevným plodem Boží moci, moudrosti a milosti. Svatí jsou velkou oslavou Otce Stvořitele, jsou to nejvzácnější ratolesti vzešlé z oběti

Božího Syna, živého vinného kmene, a současně neopakovatelná, jedinečná mistrovská díla posvěcujícího působení Duchu Svatého. O duchovní krásě tohoto Božího díla nemáme vůbec představu, tak jako nemáme představu o krásě andělů, která bezmezně přesahuje všechnu krásu, jakou můžeme najít ve stvořeném světě. Ale

vzácné a nedocenitelné na této krásě světců je, že tato veledíla se utvářela také díky svobodné součinnosti Božích tvorů, které Otec v neproniknutelném tajemství své lásky vloučil do svého života. Jiným tvorům dal Stvořitel jen bytí, některým propůjčil na čas dar biologického života, ale jen člověku nabídl možnost přijmout účast na nejvyšší formě svého vlastního života, který nikdy nezačal a nikdy neskončil. Lidský život vrcholí věčnou blažeností ze soužití s Bohem.

Kdyby nám to sám nezjevil, nikdy by nám to ani na mysl nepřišlo. Boží láska je tak vynalézavá a mocná, že všemohoucí a nejmoudřejší Bůh si i při své nekonečnosti našel způsob, jak ještě „obohatit“ sám sebe. K tomu jeho dílu mu může a má každý člověk dát k dispozici sám sebe. Tuto jeho moudrost opěvuje Kniha přísloví, která nám prozrazuje, že na tento zázrak svého spojení s člověkem myslel Stvořitel při celém svém díle, neboť právě k tomu cíli je zaměřil. Tento moudrý plán „byl jeho potěšením každý den, když upevňoval nebesa, když zavěšoval mraky a vymezoval meze mořím a zemi základy, protože vždy bylo jeho potěšením být s lidskými syny. Proto, synové, poslyšte mě, praví věčná Moudrost, blaze těm, kdo dbají na mé cesty, slyšte napomenutí a buďte moudří, nevyhýbejte se tomu, blaze člověku, který mě poslouchá. Kdo mě nalezne, nalezl život a došel u Hospodina zalíbení, ale kdo hřeší proti mně, činí násilí na své duši, všichni, kdo mě nenávidí, milují smrt...“ Je vůbec možné, že se takové nabídce

Dokončení na str. 8

Oslava Božích divů

*Katecheze Benedikta XVI.
při generální audienci 12. října 2011*

Drazí bratři a sestry, v předešlých katechezích jsme rozjímali o některých žalmech prostoupených nářkem a důvěrou. Dnes bych se rád spolu s vámi zamyslel nad jedním oslavným žalmem, modlitbou, která s radostí opěvuje Boží divy. Je to žalm 126 – podle řecko-latinského číslování 125 – který oslavuje veliké věci, které Pán učinil se svým lidem, a neustále je činí s každým věřícím.

Když Hospodin změnil úděl Siónu, byli jsme jako ve snách.

Tehdy byla naše ústa plná smíchu a náš jazyk plný jásotu. (v. 1–2)

Žalm mluví o „změněném“, tzn. obnoveném řádném stavu v celé jeho předchozí hodnotě. Vychází se tedy ze situace utrpení a nouze, na kterou Hospodin odpovídá tak, že zajistí záchranu a přivede prosebníka do původních podmínek, dokonce obohacených a změněných k lepšímu. To je to, co se stalo Jobovi, když mu Hospodin všechno, co ztratil, vrátil v dvojnásobné míře a rozmnožil ještě více své požehnání (srov. Job 42,10–13), a co zakusil izraelský národ, když se vrátil do vlasti z babilonského zajetí. Tento žalm hovoří o právě ukončené deportaci do cizí země: výraz „změnit úděl Siónu“ se tradičně čte a chápe jako „návrat síónských zajatců“. A skutečně návrat z vyhnanství je paradigma každého spásného Božího zásahu, protože pád Jeruzaléma a babilonská deportace byly ničivým zážitkem pro vyvolený národ nejen v rovině politické a sociální, ale také a především v rovině náboženské a duchovní. Ztráta území, konec davidovské monarchie a zboření chrámu se jeví jako zrušení božských zaslíbení a lid Smlouvy rozptýlený mezi

pohany se bolestně ptá po Bohu, který jako by ho opustil. Proto konec deportace a návrat do vlasti zakoušejí jako zázračný návrat k víře, k důvěře, ke společenství s Hospodinem; je to „změna údělu“, která zahrnuje také obrácení srdce, odpuštění, znovu nalezené přátelství s Bohem, vědomí jeho milosrdenství a obnovené možnosti chválit ho (srov. Jer 29,12–14; 30,18–20; 33,6–11; Ez 39,25–29). Jedná se o zážitek překypující radostí, smíchu a jásavých výkřiků, do té míry krásný, že se jim zdá, „jako by byli ve snách“. Boží zásahy mají často nečekané formy, které překračují všechno, co si člověk může představit; jsou to tedy úžas a radost projevené ve chvále: „Veliké věci učinil Hospodin.“

To říkají národy a to hlásá Izrael: *Tehdy se říkalo mezi pohany: „Velkou věc s nimi udělal Hospodin!“*

Ano, velkou věc s námi udělal Hospodin, naplnila nás radost. (v. 2b–3)

Bůh dělá v lidských dějinách divy. Působí záchranu, zjevuje se všem jako mocný a milosrdný Pán, útočiště utiskovaného, který nezapomíná na křik chudáků (srov. Ž 9,10.13), který miluje spravedlnost a právo a země je plná jeho lásky (srov. Ž 33,5). Proto při osvobození izraelského lidu všichni pohané uznávají velké a úžasné věci, které koná Bůh pro svůj lid, a oslavují Hospodina jako skutečného Spasitele. A Izrael jako ozvěnou na prohlášení národů je přejímá a opakuje, ale jakožto protagonista, jako přímý adresát Božího konání: „Velkou věc s námi udělal Hospodin“, pro nás, přesněji řečeno „s námi“, hebrejsky *immanû*, a potvrzuje tak privilegovaný vztah,

Dokončení na str. 12

Výstraha před pokrytectvím

Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle

Oni mluví, ale nejednají.

Po řadě nezdařených provokací ze strany farizeů a zákoníků překvapí sám Pán své odpůrce otázkou, která je dokonale zažena do úzkých: „Co si myslíte o Mesiáši? Čí je to syn?“ „Jestliže ho David nazývá svým Pánem, jak může být jeho synem?“ Slepí vůdcové slepých nevědí, co odpovědět. *A od toho dne se už nikdo neodvážil dávat mu otázky.*⁽¹⁾ Nyní už jeho nepřátelé vidí jen jedno řešení: *Usnesli se, že Ježíše připraví o život.*⁽²⁾ Situace se krajně vyhroutil, a to staví Ježíšovu posluchače před vážný rozpor. Co si nyní mají myslet o svých představených, které dosud chovali v úctě? Je svrchovaný čas, aby Ježíš veřejně odhalil pravou tvář izraelských předáků.

Jeho slova jsou určena i tobě. Dostává se ti upozornění, že tě nemá překvapit, když se setkáš také s nehodnými hlasateli Božího slova. Podobně jako jeho současníci, kteří zasedli na Mojžíšův stolec, i dnes se mohou někteří hlasatelé evangelia zpronevěřit svému poslání. Děje se tak vždy, kdykoliv ztrácejí ze zřetele, že jsou jenom služebníky Božího slova i Božího lidu, a zneužijí svého postavení, aby si zajistili ještě výhodnější místo, osobní pohodlí, lacinou lidskou přízeň a pocty. Ježíš uvádí jasně rozlišovací znamení, podle kterého je můžeš rozpoznat: nežijí sami podle toho, co druhým hlásají. Měli být služebníky Božích tajemství, ale oni, místo aby vzdávali úctu Jeho Jménu, učinili ze svého úřadu nástroj k vlastní oslavě.

Na první pohled se ti může zdát, že dnešní farizeové si počínají opačně než jejich předchůdci v Ježíšově době. Nenosi už dlouhý okázalý šat. Nevymýšlejí již a neukládají nesnesitelná břemena, ale chtějí si naopak získat lidskou přízeň tím, že vydávají svévolně za nesnesitelné to, co je pevně a nezměnitelně zakotveno v Božím zákoně. Ale ten rozdíl je jen zdánlivý. Také ti dnešní farizeové by se rádi těšili všeobecné úctě, ale jelikož dnešní doba si cení spíše nevázanosti než kázně, chtějí raději splynout s tímto světem. Domnívají se, že když se mu takto zavděčí, získají si lepší postavení. Když tedy rozměňují a zpochybňují podle svého to, co stanovil Pán, je to ve skutečnosti stejně svévolné počínání jako u tehdejších obilných

hrobů. Povyšují se nad Hospodinovo slovo a dovolují si vykládat je po svém, aby mohli vyhovět svým choutkám. Pro svou zaslepenost nejsou schopni vstoupit do tajemství nebeského království, a těm, kdo chtějí vstoupit, v tom brání.⁽³⁾ *Sami sešli z cesty a jsou příčinou, že mnozí nedbají o Zákon.* Chtějí sami platit za poslední autoritu, a proto mají za to, že není třeba dbát na varovný hlas proroků. Rádi využívají příležitosti, aby se postavili veřejně na odiv, a zapominají, že přitom leckdy *házejí perly vepřům*⁽⁴⁾.

Co si počít, když se setkáš s takovými učiteli? Nikdy neodmítej Ježíšovo evangelium, ani o něm nepochybuj proto, že někteří jeho hlasatelé se Božím slovem sami neřídí, ale stráž se, abys nenásledoval jejich příkladu. Evangelium nepadá tím, že selhal osobní příklad jeho hlasatelů. Směrodatným zůstává Ježíšovo slovo, jeho vlastní příklad a příklad těch, kteří mu zachovávají věrnost, i když se jim dostává pohrdání jako kdysi Jemu.

Rozlišovacím znamením dobrého pastýře je pokora a láska. Vyhledej především pokorné služebníky evangelia, kteří nehlásají sebe, ale nezkrácené Boží slovo a *počínají si při tom tak něžně, jako když matka hýčká svoje děti.* Jdi k těm, kteří by ti nejráději odevzdali nejen Boží radostnou zvěst, nýbrž i vlastní život za tebe dali. Nepochybně, ani kdybys je kolem sebe nenacházel. Pán slíbil, že své věrné stádo neopustí, a jistě se o ně v pravý čas postará. Spíše dej svému smutku průchod ve vroucí modlitbě za ty, kteří jsou původci pohoršení, protože jim platí varovaná Pánova slova: „*Běda vám!*“⁽⁵⁾

Ale při tom všem si ještě více dej dobrý pozor, zda se Ježíšova výstražná slova netýkají také tebe. Záludného pokušení domýšlivosti a pokrytectví není ušetřen nikdo. Proto zpytuj především pečlivě sám sebe. Nezakládáš si na tom, jakého stupně dokonalosti už dosahuješ, při čemž k tomu jako měřítko používáš vnější náboženské znaky, množství nejrůznějších pobožností a praktik a domněle závazných obyčejů a zvyků? Nestává se ti, že posuzuješ druhé podle svého vzoru a podceňuješ všechno, co je jiné než to tvoje? Je tvým učitelem skutečně Ježíš a Jeho slovo, anebo tvoje vlastní ctižádost a sebezalíbení, které tě staví do povýšené role učitele a mistra?

Otevři Pánu dokořán své srdce a zeptej se Ho, zda nežiješ v sebeklamu a více než Jeho nemiluješ sebe, své vlastní představy a na odiv vystavované zbožné praktiky a návyky. Máš plné právo toužit po tom, být velký, ba největší. Jsi k tomu dokonce povolán. Ale k této velikosti vede jen jedna cesta:

Liturgická čtení

1. čtení – Mal 1,14b–2,2b.8–10

Jsem mocný král – praví Hospodin zástupů – moje jméno je hrozné mezi národy. Nyní (platí) vám, kněží, tento příkaz: Jestliže neuposlechnete a nevezmete si k srdci, abyste vzdávali úctu mému jménu – praví Hospodin zástupů – stihnu vás kletbou. Vy jste sešli z cesty, jste příčinou, že mnozí nedbají o Zákon, porušili jste smlouvu s Lévim – praví Hospodin zástupů. Proto i já vás uvrhnu do ponížení a potupy přede vším lidem, poněvadž jste nezachovávali mé příkazy. Při udílení rad jste nebyli nestranní. Nemáme snad všichni jednoho otce? Nestvořil nás jeden Bůh? Proč jsme k sobě věrolomní, a tak znevěcujeme smlouvu našich otců?

2. čtení – 1 Sol 2,7b–9.13

Bratři! Počínali jsme si mezi vámi tak něžně, jako když matka hýčká svoje děti; tak jsme po vás toužili, že bychom vám nejráději nejen odevzdali Boží radostnou zvěst, ale dali za vás i vlastní život. Tak velice jsme si vás oblíbili. Přece si ještě vzpomínáte, bratři, na naši vyčerpávající námahu: ve dne v noci jsme pracovali, abychom nikomu z vás nebyli na obtíž, když jsme vám hlásali Boží evangelium. A proto i my bez ustání děkujeme Bohu za to, že když jste nás uslyšeli kázat Boží slovo, vzali jste ho ne jako slovo lidské, ale jako slovo Boží – vždyť jím skutečně je. A protože věříte, ukazují se na vás i jeho účinky.

Evangelium – Mt 23,1–12

Ježíš mluvil k zástupům i ke svým učedníkům: „Na Mojžíšův stolec zasedli učitelé Zákona a farizeové. Dělejte a zachovávejte všechno,

Dokončení na str. 9

usiluj, abys byl služebníkem všech. Pros Pána, aby tě ponížil dříve, než tě pýcha učiní úplně slepým. Pros Jej pokorně den co den, abys neplýtvat úsilím, časem, modlitbami a posty či zbožným putováním, které nejsou konány ve znamení pokorné služby Jemu i tvým bližním, ale zůstávají jen samolibým kadidlem pro tvůj vlastní oltář: *Pane, ať se mé srdce nevypíná, ať se nevyvyšují mé oči, abych se nehnal za velikými věcmi, pro mne nedostižnými.*⁽⁶⁾ Kdykoliv se tě zmocňuje závrať domýšlivosti, obrať se v důvěře na jeho Matku, pokornou služebnici. Ona tě *uklidní a utiší tvou duši jako dítě na matčině klíně*⁽⁷⁾.

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ srov. Mt 22,42–44.46; ⁽²⁾ Mt 26,4;

⁽³⁾ srov. Mt 23,13; ⁽⁴⁾ srov. Mt 7,6;

⁽⁵⁾ viz Mt 23,13–36; ⁽⁶⁾ resp. žalm 131; ⁽⁷⁾ tamt.

Když Matka pláče

Na svátek Obětování Páně 2. února 1995 viděla Jessica Gregori vytékat z očí sochy Panny Marie krvavé slzy. To všechno se událo v jejich zahradě v malé jeskyňce, v přístavním městě Civitavecchia (asi 60 km od Říma). Velmi vystrašená zavola-la svého otce, který byl rovněž svědkem, jak po tváři sochy vysoké asi 43 cm stékají krvavé slzy. Vylekaný pan Gregori ihned informoval místního faráře. Don Pablo Martín daroval tuto sochu rodině Gregoriových v září předcházejícího roku jako dárek z Medjugorje. Další den se událost opakovala kolem půl sedmé večer.

Kromě jiných rodinných přátel byl přítomen i don Pablo Martín a mohl jev vidět na vlastní oči. Během dalších dní až do 6. února se fenomén opakoval ještě jedenáctkrát v přítomnosti různých očitých svědků, kteří později pod přísahou potvrdili, co viděli. Don Pablo informoval místního biskupa Girolama Grilla.

Biskup reagoval velmi skepticky. Ve svém deníku, který později sám zveřejnil, si toho dne poznamenal: *Co za strašný příběh, ty plačící sochy Panny Marie! Zase se najdou podvodníci, kteří mají radost, že mohou umazat posvátné předměty. Kam jsme to dospěli, my chudáci. A co horšího, farář takové hlouposti podporuje! Matko dobré rady, oroduj za mne!*

Pověst se rychle rozšířila a novináři o tom informovali ve sdělovacích prostředcích. Kromě hluboce věřících lidí se našli samozřejmě i takoví, kteří hledali jen senzaci, ba dokonce takoví, kteří sošku chtěli zničit. Ale hned na začátku se objevily i velmi pozitivní reakce. Novinář Michele Brambilla se cítil, jako by ho zasáhl blesk, když mu Paolo Mieli, nevěřící ředitel nejčtenějšího italského deníku Corriere della Sera, četl

zprávu několik dní po podivných událostech. Řekl: *Tys mě nepochopil. Příběh z Civitavecchia je ta nejdůležitější ze všech zpráv. Jsem ateista a pocházím ze židovské rodiny. Malá soška Panny Marie by mi měla být zcela lhostejná. Ale jestli je ta zpráva pravdivá, jestli ta socha opravdu pláče, pak to znamená, že se stal zázrak. To potom také znamená: Bůh existuje. A nejdůležitější zpráva, kterou dnes chce vědět každý člověk, i ti, kteří se tváří, že je náboženství nezajímá, je přesně tato: že Bůh existuje. A když Bůh existuje, tak se vlastně všechno mění, mění se celý smysl našeho života.*

Podvod, nebo zázrak?

První otázka, kterou si všichni kladli, byla: *Je tato červená tekutina opravdu krev?* Mons. Grillo pověřil dona Pabla, aby si vyzbral důvěryhodného lékaře, který tekutinu prozkoumá. Analýzy

2. února 1995 začaly z očí sochy Panny Marie vytékat krvavé slzy

začaly 5. února na univerzitní klinice Sapienza. Výsledek nepripouštěl žádné pochybnosti: červená tekutina je opravdu krev. Biskup si 24. února do deníku zapsal: *Vědci chtěli potřetí vyšetřit krev Panny Marie, protože při prvních výsledcích se jim na první pohled zdálo, že je to krev ženy, potom však, že je to krev muže. Protože se nedalo udělat nesčetné množství pokusů, rozhodli, že zůstanou při výsledku „krev muže“.*

Jessica Gregori u milostné sošky Panny Marie

MILION DĚTÍ SE MODLÍ RŮŽENEC

Na výzvu Kirche in Not se na celém světě 18. října v 9 hodin více než milion dětí modlilo svatý růženec. Hnutí dětského růžence vzniklo v roce 2005 ve Venezuele na základě věty svatého P. Pia: „Když se bude milion dětí modlit růženec, změní to svět“ a rozšířilo se do celého světa.

Kath-net

protože výsledek „krev ženy“ se objevil jen jednou.

Proč pláče Panna Maria mužské krvavé slzy? Jak se ta krev na sochu dostala? Biskup nařídil radiologické vyšetření. Civilní soud chtěl jít ještě jistější cestou a pod dohledem kriminální policie dal provést na klinice počítačovou tomografii. Výsledky potvrdily, že v soše se nenacházejí žádná dutá místa a nebyly do ní vloženy žádné přístroje.

Všechno nasvědčovalo, že jde o skutečný zázrak. Ale biskup Grillo měl ještě vážné pochybnosti. Kolem půlnoci 11. února zazvonil na biskupském úřadě v Civitavecchia telefon. Volal státní sekretář kardinál Sodano, po papeži nejdůležitější muž ve Vatikáně. Povzbudil biskupa, aby nebyl přehnaně důvěřivý, ale aby přijal možnost nadpřirozeného působení. Mons. Grillo pochopil, že tento telefonát v tak pozdní noční hodinu musel být z iniciativy Svatého otce.

Tuto domněnku potvrdil další telefonát 23. února, když mu státní sekretariát poděkoval jménem papeže za otevřenost vůči nadpřirozenému působení. Proč papež věnuje takovou pozornost této otázce? Zná nějaké tajemství? kladl si otázku Mons. Grillo.

Mezitím vzali sochu z bezpečnostních důvodů na kurii. 13. února zavola biskupovi světoznámý exorcista Gabriele Amorth z Říma: I on prosil, aby nebyl příliš skeptický, protože už před osmi měsíci mu jistá mystička z Florencie řekla, že socha Panny Marie v Civitavecchia bude plakat krvavé slzy. (P. Amorth byl jejím duchovním vůdcem.) Tato smírná duše pochopila i smysl slz, které měly signalizovat pro Itálii bolestné časy, dokonce až občanskou válku, pokud tomu neštěstí nepředejdeme obrácením, modlitbou a pokáním.

Biskup Grillo o tomto telefonátu vyprávěl své sestře. Ta byla hluboce dojata vážností poselství a ráno 15. března po mši

Dies irae

Bude to den hněvu, až bude lidský rod vyzdvížen z prachu, jak svědčí David a Sibyla. Jaké to bude třesení, až přijde Soudce, aby všechno přísně posoudil! Zazní divný zvuk polnice a z pozemských hrobů všichni vstanou k soudu. I smrt a příroda strne úžasem, až povstane tvorstvo, aby se zodpovídalo Soudci. Bude přinesena kniha, která obsahuje všechno a podle ní bude svět souzen. Až Soudce zasedne k soudu, všechno skryté bude vyjeveno a nic nezůstane bez postihu.

Co mám říct, já ubohý? Koho mám prosit o zastání, když si není jist ani spravedlivý? Králi hrůzného majestátu, jenž zdarma uděluješ spásu těm, kteří mají být spaseni, zachraň mě, zdroji milosrdenství. Vzpomeň si, milý Ježíši, že jsem byl příčinou tvé bolestné cesty, nezavrhní mě v onen den. Únavou jsi klesal, když jsi mě hledal, vykoupils mě mukami kříže, ať nepříjde nazmar tolik námahy. Soudce spravedlivé pomsty, uděl dar odpuštění dříve, než dojde k rozsudku.

Naříkám jako provinilý, tvář se mi rdí pro můj hřích, ušetři, Bože, prosebníka. Když jsi odpustil Marii a vyslyšel lotra, i mně jsi dal naději. Nejsm hoděn tě prosit, ale pro svou dobrotu mě ušetří věčného ohně. Dopřej mi místo mezi ovce, odděl mě od kozlů a postav mě po své pravici.

Až zavrhněš zlořečené a vykážeš je do ohně, povolej mě spolu s blaženými. Prosím tě v zármutku se srdcem zkroušeným jako popel, ujmí se mě při mé smrti. Bude to žalostiplný den, až člověk povstane z prachu, aby se zodpovídal Soudci. Ušetři ho, Bože, milý Pane Ježíši, dej mu odpočinutí! Amen.

Tomáš z Celana OFM

Překlad -lš-

svaté požádala bratra, aby sochu přinesl a aby se před ní společně pomodlili, což biskup udělal. Byla přítomná i jedna mladá řeholnice a biskupův švagr. Když v modlitbě Salve Regina vyslovili slova: *Obrat' k nám své milosrdné oči*, do očí sochy, kterou biskup držel v rukou, vstoupily krvavé slzy. Bylo to počtrnácté a naposledy. *Bratr zbledl jako stěna*, přiznala později biskupova sestra. Biskup Grillo byl skutečně v šoku, a bylo dokonce nutné zavolat primáře dr. Gennara, který biskupa vyšetřil a mohl rovněž potvrdit skutečnost, že na soše byly čerstvé krvavé stopy.

Jan Pavel II. a Civitavecchia

Jedna věc byla jistá: Nebylo to poselství, které se týká jen nejmenší farnosti diecéze, protože Jan Pavel II. přišel sám inkognito, aby sochu v Civitavecchia uctil.

Dal si ji dokonce zanést do svého papežského bytu. Biskup Grillo však směl uveřejnit tuto zprávu s povolením státního sekretariátu až po jeho smrti.

Mons. Stanislav Dziwisz, sekretář Svatého otce, pozval biskupa 5. června 1995 na večeři a na výslovné přání papeže měl biskup přinést sochu Panny Marie s sebou.

Byl to nezapomenutelný den, zapsal biskup do svého deníku. *Měl jsem dojem, že Svatý otec všechno věděl. Hovořili jsme o významu těchto slz. Citoval názor kardinála Hanse Urs von Balthasara, který zastával názor, že Panna Maria v této době je svým dětem v jejich starostech obzvláště blízko. Její slzy znamenají výzvu k obrácení.*

Jan Pavel II. sošku políbil, poželhal ji a korunoval zlatou korunou. Na její nataženou ruku zavěsil růženec. Na konci setkání řekl: *Jednoho dne oznámíte světu, co se stalo dnes večer... Vložte všechno do rukou kardinála Ratzingera.*

Následující den kardinál Sodano ještě jednou poděkoval

jménem papeže biskupovi a řekl mu: *Co se týká sochy Panny Marie, můžete bez váhání pokračovat. Petr je s vámi.*

Jessica Gregori odevzdala 2. října 2000 biskupovi poselství, které dostala od Panny Marie. Panna Maria v něm prosila biskupa, aby zasvětil všechny kněze své diecéze Neposkrvněnému Srdci. A dodala, že má o tom

Mons. Girolamo Grillo
s milostnou soškou Panny Marie
z Civitavecchia

promluvit se Svatým otcem, aby zasvětil jejímu Srdci kněze celé Církve. To se uskutečnilo, když se 8. října 2000 na náměstí Svatého Petra spolu s 80 kardinály a 1500 biskupy pomodlil úkon zasvěcení. Biskup Grillo za to papeži písemně děkoval. Papež Jan Pavel II. svým podpisem potvrdil písemné prohlášení biskupa Grilla, které vydal pod přísahou: 15. března 1995 v 8 hodin 15 minut že viděl, jak socha v jeho rukou ronila krvavé slzy.

Když Panna Maria pláče, musíme ji potěšit

Co chtěl Bůh říci světu prostřednictvím malé sošky Panny Marie, která pláče krvavé slzy? Když se papež dověděl o slzách Panny Marie, dal celkem jednoduchou odpověď: *Když Panna Maria pláče, musíme ji potěšit.*

Co ji může více utěšit než naše obrácení, naše obrácení k jejímu Synu, naše láska k Bohu a bližním? Zdá se, že

předpovězené neštěstí pro Řím a Itálii bylo odvráceno prostřednictvím obrácení, modlitby a pokání. Tak jako kdysi v Ninive. Co to však znamená, že Panna Maria roní mužské slzy, tedy krev svého Syna? Kardinál Ratzinger, který byl o událostech i laboratorním vyšetření velmi dobře informován, řekl Mons. Grillovi: *Teologové budou ještě mnoho diskutovat o povaze krve Panny Marie.*

Není asi tak těžké pochopit, proč pláče Panna Maria krev svého Syna. Nevysvětlují nám to slova, která řekl papež Jan Pavel II. nemocným při generální audienci 8. září 1982? Tehdy řekl: *Panna Maria, která byla počatá bez jakékoliv poskvrny hříchu, měla zázračným způsobem účast na utrpení svého božského Syna, aby se tak stala Spoluvykupitelkou celého lidstva.*

Krvavé slzy, které byly nejdříve její vlastní, tedy ženské, potom byly slzy jejího Syna, tedy mužské, dosvědčují nerozdílnou jednotu spoluvykupující Matky se svým Synem a božským Vykupitelem.

Jako Prostřednice každé milosti je tedy také Matkou Eucharistie, jak ji rád nazýval papež Jan Pavel II.

Proto opět obrací naši pozornost na hlubokou pravdu víry, že krev, která proudila z Ježíšova probodeného Srdce, je pro nás účinná vždy tehdy, když se prostřednictvím svátostí necháme v této krvi očistit, uzdravit a posvětit.

Přesně o tom hovoří don Pablo Martín: Denně přicházejí poutníci, kteří chtějí přistoupit ke svátosti smíření, mezi nimi často osoby, které se nezpovídaly celá desetiletí. Mimořádné milosti uděluje Panna Maria rodinám, které prožívají krizové období. Stovky snubních prstenů darovaly Panně Marii manželské páry, které se na její příměluvu opět smířily.

Pramen: Antonio Succi,
I segreti di Karol Wojtyła
(*Vítězstvo srdce 80/2011*)

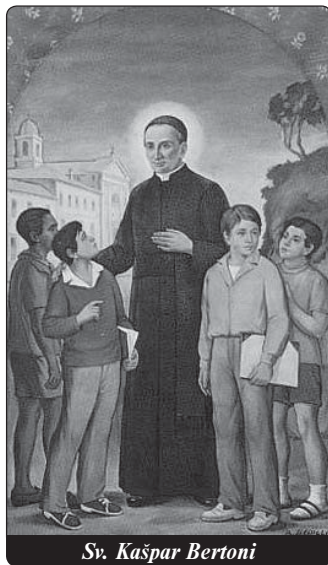
Překlad -lš-

Kašpar Bertoni, světec pro dnešní dobu (2)

Odvážní občané ve Veroně

Mír, kterému se Verona dlouho těšila, musel ustoupit násilí a válce. Revoluční myšlenky jakobínské Francie dorazily až na břehy Adiže. Mnoho Verončanů snilo o rovnosti, svobodě a bratrství, protože žili v podmínkách chudoby a bídy. Ale odpověď na násilí se rychle dostavila a vyvolala ve Veroně zmatky a nepořádky. Zdálo se, že Napoleon na severu Itálie nebude mít překážek k dalšímu postupu. Překročil Ligurské Apeniny v únoru 1796 a Veronu obsadil v červnu téhož roku. Francouzská armáda zanechávala za sebou mrtvé a spoušť všeho druhu. Verona byla hluboce rozštěpena mezi ty, kteří podporovali nového „mesiáše“, který měl garantovat demokratické svobody, a přívržence dávné Benátské republiky, která chtěla udržet dosavadní instituce. Do ideologického boje se vložil chudý lid, protože Francouzi nebyli většinou obyvatelstva sympatičtí. Je snadné si představit, co způsobovalo násilí a ustavičné loupeže celé armády.

A tak se stalo, že Verona se vzbouřila proti novým „pánům“. Dne 17. dubna 1797 na Velikonoční pondělí doprovázel právě klerik Kašpar na varhany večerní nešpory u Svatého Pavla, když se ozvaly první výstřely z děl. Francouzi se rozhodli, že budou město bombardovat. Zvony svolávaly lidi a mládež všech stavů, aby zahájili ve víceméně ustavených oddílech hon na Francouze. O těch „veronských Velikonočních“ násilí nikoho neušetřilo. Nakonec bylo více než 100 mrtvých Francouzů a dvacet šest Veronských. Došlo ke střetu mezi několika Francouzi a skupinou měšťanů na náměstí Dei Signori. Bitva byla krátká. Armáda okupovala město 26. dubna. Všechna odvaha a prolití krve

Sv. Kašpar Bertoni

nestačily na dosažení opravdové svobody.

Mezi zraněnými v nemocnici

V té době násilí si našel Kašpar způsob, jak být užitečný zraněným v nemocnici. Byla to prozřetelnostní iniciativa jednoho veronského kněze, dona Petra Leonardiho, který skrze sdružení „Evangelijní bratrství“ zaručoval všem nemocným bezplatnou asistenci. Členů stále přibývalo. Jeden z prvních byl Němec Karl Steeb, který již dříve konvertoval z luterství na katolickou víru a byl vysvěcen na kněze v roce 1796. Vedle těchto dvou odvážných veronských postav z konce 18. století stanul také Kašpar spolu s dalšími druhy ze semináře a trávil volný čas v nemocnicích mezi zraněnými a nemocnými. Několikrát ho požádali o noční službu a nikdy neodmítl. Bylo to období obrovské velkodušnosti a úplné odevzdanosti bližním: formace lidská i křesťanská, která vedle studia teologie vychovala mladého seminaristu k otevřenosti pro potřeby chudých.

V přípravě

Během teologického studia byl pověřen vyučovat katechismus ve farnosti Svatého Pavla.

Byli mu svěření chlapci, kteří se připravovali k první svatě zpovědi. Farář don Francesco Girardi obdivoval mladého klerika, který se neomezil na lekce katechismu, ale s oblibou podnikal se skupinou chlapců nejrůznější iniciativy: společnou hru, zastavení u Boží muky s krátkou modlitbou, návštěvu s nějakým dárkem u nemocného. Projevovalo se tak povolání „misionáře dětí“.

Studium teologie skončil Bertoni ve věku 22 let. Byl připraven na základní etapu svého života. Dne 9. března 1799 byl vysvěcen na podjáhna a rok nato 12. dubna na jáhna.

Rodinné události opět začaly mladého muže znepokojovat. Otec ztratil zaměstnání v městské radě a začal být velmi nervózní. V dubnu roku 1800 se rodiče dohodli na rozluce: toto drama silně zasáhlo Kašpara, i když o tom nechtěl nikdy mluvit. Dne 20. září ve věku 23 let obdržel z Benátek dispenz a přijal kněžské svěcení.

Frontové město

V té době nebylo možno říct, že by Veroně scházela kněžská povolání. Jen ve farnosti Svatého Pavla, která měla něco málo přes 2500 věřících, působilo na tučet kněží a četní řeholníci. Počet však neznamenal vždy pastorační kvalitu. Většina tohoto kléru vyučovala v soukromých šlechtických a měšťanských rodinách. Kašpar byl určen za kaplana v rodné farnosti. Politická napětí stále ještě trvala. Napoleonova armáda měla své pozice mimo město.

Dohoda z Campo Formio ze 17. října potvrdila „prodej“ Verony Rakousku. Rakušané okupovali Veronu v lednu 1798. Ustavičné střety mezi francouzskou a rakouskou armádou vyvolávaly ve městě dramatickou situaci. Šířila se bída hmotná i mravní. Ze slibované volnosti a rovnosti nezbylo nic. Trpěli

tím především mladí, nefungovaly školy, řemesla ani obchod. Toužící se mládež budila strach. Tato situace opět ovlivnila Kašpara. Neptal se, co má dělat, ale začal se zajímat o osudy mladých. Stačil mu nějaký přístřešek nebo kout ulice, aby podnikal alespoň malé iniciativy, rozhovory a projevy solidarity. Rýsovalo se tak jeho budoucí povolání.

Misionář mezi dětmi

Nepokoje ve Veroně nebraly konce. Po novém vpádu Francouzů bylo město rozděleno na dvě části. Hranici tvořila řeka Adiže. Francouzům patřilo historické centrum s 36 000 obyvateli, Rakušanům levý břeh se všemi zámky (kolem 20 000 obyvatel, odtud název Veronetta). V této situaci, když se nerýsovalo řešení v dohledné době, viděl Kašpar znamení Prozřetelnosti ve slovech svého faráře: „Můj Kašpare, vy máte misijního ducha!“ „Asi ano,“ odpověděl mladý kaplan. „Ale abyste mi dobře rozuměl: myslím na misionáře mezi dětmi!“ – „Ano, budu misionářem mezi dětmi.“

První chlapci, kterým se začal věnovat (bylo jich asi deset mezi 12 až 15 lety), byli skoro všichni negramotní řemeslničtí učni. První místností, kterou měl k dispozici, byl nejdříve farní archiv a pak farní knihovna. Mladý kněz nadšen novým posláním vynalézal programy a ustavičné podnikání: dobrou četbu, duchovní povzbuzení, zábavy a hry. Tak se ve Veroně rodila nová oratoř. Počátky nebyly snadné, ale nadšení bylo veliké. Jejich rámus a křik však znervožňoval farářovu sestru. Ustavičné stížnosti přinutily kněze hledat jiné místo.

Vedle kostela byl přístřešek. Pro první dobu mohl stačit. Prozatím v neděli po mši a po výuce vodil skupinku k sobě domů. Zůstali spolu až do večera ve zdravé veselosti. Hráli domino s velkým zápalem, který je držel pohromadě. Ale mladého kněze vedla především lidská láska a touha

po dobru, aby s nimi trávil ty nejkrásnější chvíle. Nevynechal příležitosti k dobré myšlence. „Kdybychom tak lépe znali, kdo je to Bůh!“ opakoval často. A dodával: „Milujme Boha, milujme Boha!“

V oratoři

Dílo krok za krokem rostlo a prostory už nestačily, protože skupina se rozrostla. Byly to vlastně tři skupiny rozdělené podle věku. Protože na fáře místo nebylo, obrátil se Bertoni na sestry svatého Františka z Pauly na ulici Sotto, nedaleko od jeho domu, s prosbou o poskytnutí místnosti pro chlapce. Tak se mohl věnovat všem: ti nejmenší byli v místnosti vedle sakristie, větší v sakristii a největší v kapli. Brzy jich bylo více než 400. Bylo to velmi náročné a namáhavé a Kašpar požádal o pomoc. Přihlásili se schopní klerici: Matouš Farinati a Kajetán Allegri. S několika schopnými laiky mohli překonat všechny obtíže. Účelem oratoře nebyla jen účast na mši svaté a na odpoledním katechismu, ale také připravená zábava na celý den se zpěvem a hrami. Posloužilo mu prostranství na Campo Marzo nebo Campo Fiore. Bylo to nedaleko od fary a zde mohl se svými chlapci běhat a hrát si a nadšení pro Boží království překonávalo všechnu námahu i nepředvídané těžkosti. Zájem nekončil v neděli večer. Všichni oratoriáni se měli vyznačovat píli a vytrvalostí, ať už chodili do školy, nebo do učení. Lenochoy don Kašpar nepřijímal. Staral se po celý týden, aby našel program a práci pro všechny nezaměstnané, a nenechal toho, dokud všechny někde neumístil. Zahálka nikdy nic dobrého nepřinesla a on to dobře věděl. Ovoce se brzy dostavilo. Rodiče si nedali pokoj, dokud jejich chlapec nebyl zapsán v oratoři. Řemeslníci, kteří slyšeli, že chlapce doporučuje don Kašpar, byli rádi, když ho mohli přijmout do dílny.

(Pokračování)

Z www.stimmatini.it přeložil -lš-

Křesťanská víra (1)

Věřit znamená pokládat za pravdu to, co potvrzuje věrohodný svědek. Misionář z Evropy vypráví lidem na rovníku, že v Evropě v zimě voda tak ztuhne, že slon může přejít přes řeku. Lidé to pokládají za takřka nemožné, protože nikdy nic takového neviděli. Ale protože misionáře znají jako odpovědného a věrohodného člověka, pokládají jeho slova za pravdivá – věří mu. – Výuka věd ve školách spočívá na víře stejně jako samy vědy: zeměpis, dějiny, přírodní vědy. Žák přikládá víru učiteli, podobně jako soudce přikládá víru svědkům. Víra je také základem hospodářského života: obchodníci poskytují úvěr, protože věří kupujícímu, že jej v dané lhůtě splatí.

Podobě je tomu s pravdami v křesťanském náboženství. Pokládáme za pravdu to, co učil Ježíš Kristus. Tuto víru nazýváme „křesťanská víra“.

1. Křesťanská víra je skrze Boží milost nabyté přesvědčení, že je pravda to, co učil Ježíš Kristus a co z jeho pověření učí katolická církev.

Při Poslední večeři řekl Kristus: „Toto je moje tělo.“ – „Toto je moje krev.“ I když apoštolům říkal zrak: „To je chléb“, „to je víno“, byli přesto přesvědčeni, že Kristova slova jsou pravda. Svatost Kristova života, množství jeho zázraků, které vykonal, různé předpovědi, které se již naplnily, vytvořily u apoštolů přesvědčení,

že Ježíš je Boží Syn, a že tedy o pravdivosti jeho slov nemožno ani v nejmenším pochybovat. Abrahámovi slíbil Bůh četné potomstvo, a pak mu dal příkaz, aby obětoval svého jediného syna. Praotec neváhal vyplnit Hospodinův příkaz; byl přesto přesvědčen, že Bůh dodrží své slovo (Žid 11,9; Řím 4,9). Jaká je to víra! Svatý Pavel označuje víru jako **pevné přesvědčení** o tom, co nevidíme (Žid 11,1). Protestantský teolog Schleiermacher se velmi mylí, když se domnívá, že víra je „neurčité hledání“.

Křesťanská víra nečiní vlastní přemýšlení zbytečným, protože křesťanská víra je současně věcí rozumu i vůle. „Rozum vychází víře vstříc.“ (Pius IX.) Protože dříve než věříme, nejdříve zkoumáme, zda to, čemu máme věřit, skutečně sděluje Bůh. Toto zkoumání vyžaduje Bůh, protože Bůh si žádá rozumnou službu (Řím 12,1-2) a prohlašuje za lehkomyšlné rychle uvěřit (Sir 19,4). Když však jednou získáme jistotu, že to, čemu máme věřit, skutečně zjevil Bůh, pak se má vůle ihned podřídí, i kdyby obsah zjevené pravdy nemohl rozum pochopit. Vůle se může také vzepřít, a pak dospějeme k nevěře. „Nikdo nemůže uvěřit, jestliže nechce.“ (sv. Augustin)

2. Křesťanská víra se vztahuje na takové věci, které si nemůžeme smysly ověřit nebo rozumem pochopit.

Michelangelo Buonarroti (1475–1564): Stvoření, Sixtinská kaple, detail

Jestliže něco můžeme vnímat smysly (vidíme, slyšíme, cítíme), je víra zbytečná. Podobě je tomu, jestliže něco můžeme pochopit rozumem (2+2=4). Náboženské pravdy naopak vyžadují víru; většina náboženských pravd je nadsmyslná, tedy smysly nevímatelná (Bůh, duše, anděl); mnohé jsou dokonce nepochopitelné, např. Nejsvětější Trojice nebo Eucharistie. To je důsledek skutečnosti, že Bůh je nekonečný, tedy náš slabý rozum ho nemůže obsáhnout. Jestliže již v přírodě jsou věci, které jsou pro nás nevysvětlitelné, tím spíš je tomu tak u Boha a božských věcí. Jestliže nemůžeme pozorovat slunce pouhým okem, tím méně můžeme obsáhnout Boha! – Právě proto, že věříme tomu, co nemůžeme vidět ani pochopit, je naše víra záslužná a líbí se Bohu. Proto říká Kristus Tomášovi: „Blahoslavení, kteří neviděli, a uvěřili.“ (Jan 20,29) Svatý Klement Maria Hofbauer říká: „Kdybych mohl vidět pravdy naší víry otevřenými očima, pak bych zavřel oči, abych neztratil zásluhu víry.“ Víra je tedy pocta, kterou vzdáváme Bohu. Kdybychom něco mohli vidět vlastním zrakem anebo zdůvodnit vlastním rozumem, byla by naše víra zbytečná a bez zásluh. Přesto je víra jistější než smyslové vnímání a rozumové chápání. Naše smysly i náš rozum nás mohou klamat, Bůh nás však nikdy neklame. Naše smysly nás však klamou: nesmírné slunce vidíme jako malý terč, duhu jako barevný předmět, hůl ve vodě jako zlomenou. Kolejnice se nám v dálce sbíhají a spojují. Tak jak nás klame zrak, může nás klamat i rozum, který je v důsledku dědičného hříchu oslaben. Jako vidíme dalekohledem lépe než pouhým okem, za slunečního světla lépe než při umělém osvětlení, tak také poznáváme vírou lépe než pouhým rozumem. Víru nelze měnit jako mínění. Mínění není jisté. Věříme však s jistotou, protože víme, že to řekl Bůh.

(Pokračování)

Dienst am Glauben 4/2011

Překlad -lš-

Matka Církve (2)

Meditace P. Ivana Pojavníka
při exerciciích MKH v Collevalenza v červnu 2011

Jsem nevěsta Ducha Svatého. Moje mocná funkce Prostřednice mezi vámi a mým Synem Ježíšem se projevuje především v tom, že pro vás získávám přemíru Ducha lásky od Otce a Syna. (MK 7. 6. 1981)

V den Letnic začal Duch všemohoucího Pána uskutečňovat tajemství Boha-Člověka v jeruzalémském Večeřadle – ten největší zázrak. Panna a Matka Božího Syna a mystická Snoubenka Ducha Svatého spolupracuje pod ním a s ním na tomto uskutečnění. Tím způsobem se stává ve Večeřadle duchovní Matkou Církve. Církev se rodí z Kristova Srdce a je povznesena do království trojjediného Boha. Současně se Církev rodí v Neposkvrněném Srdci Panny Marie. Maria jí mateřsky pomáhá žít v Kristu a ve vztahu k Nejsvětější Trojici. Církev je pokračováním zázraku Letnic, ve kterém se uskutečňuje spasitelné tajemství Ježíše narozeného, ukřižovaného, zmrtvýchvstalého, sedícího po pravici Otce. Toto všechno skrze Ducha Otce i Syna a skrze mateřské prostřednictví Neposkvrněného Srdce jeho milované Snoubenky.

Dnes se nacházíš ve městě položeném ve 4000 metrech nadmořské výšky uprostřed dlouhého řetězu And. Ve velkém večeřadle na stadionu oslavujete svátek Stolce svatého Petra. Ježíš založil Církev na bezpečné skále apoštola Petra. Petrovi světil úkol být základem celé Církve a strážít celou její pravdu. (MK 22. 2. 1996)

V zázraku Letnic byl apoštol Petr tajemně pozdvížen na vysokou horu Kristovu, tak říká jíc 4000 metrů nad moře lidstva té doby a národa, který odmítl Ježíše z Nazareta. Duch Svatý otevřel jeho ducha pro velkolepé zření na Kristovo tajemství. Apoštolové byli pozdvíženi

spolu s ním, zrodila se apoštolská Petrova církev.

Církev je město položené na hoře (Mt 5,14). Je to duchovní hlavní město, které se nachází nad hladinou viditelného světa. V den Letnic začíná Petr naplňovat své poslání. Dvanáct apoštolů je základními kameny nového Jeruzaléma, základními branami, jimiž vstupuje dvanáct kmenů nového Božího Izraele (srov. Zj 21,12–14; 22,14). Od nich pochází apoštolská posloupnost a také učitelský úřad Církve, na nich stojí apoštolská tradice.

Písmo svaté a tradice jsou dva komplementární způsoby představení Kristova tajemství v živoucí Církví. Písmo i tradice je třeba přijímat se stejnou úctou a to platí i pro učitelský úřad Církve. Je to pokračování zázraku Letnic, díky kterému Církev roste jako mystické Kristovo tělo, putující lid Nové smlouvy, který vystupuje k Pánu na jeho svatou horu.

Výstup na svatou horu

V „Modré knize“ je mnoho poselství o Ježíšově narození a jeho narození prožívaném v Církví; je zde řada poselství o Ježíšových Velikonocích a o jeho Velikonocích v Církví. Je zde řada poselství o nanebevzetí Panny Marie. Ona se účastnila Ježíšova nanebevstoupení a pomáhá mateřsky křesťanskému lidu prožívat toto tajemství. Je zde řada poselství o Letnicích a o jejich pokračování v Církví.

„Není Církve bez Letnic a není Letnic bez Panny Marie. Proto se věřící spojují v modlitbě s Pannou Marií a její Syn je obdařuje Duchem Svatým.“ (Benedikt XVI., Anděl Páně, 23. 5. 2010)

Po prvním východním rozkolu, který oslabil církev, otevřela

se postupně cesta k modernímu Babylónu, který představuje protestantismus.

V tomto období učinil Antikrist radikální útok proti víře a proti Božímu slovu. *Skrze filozofy začínající přikládat výjimečnou cenu vědě a pak rozumu směřuje se k jedinému kritériu pravdy, a tím je lidský rozum. Rodí se velké filozofické bludy, které překračují staletí až do našich*

dnů. Přehnaná důležitost přikládaná rozumu jako jedinému výlučnému kritériu pravdy vede nutně ke zničení víry ve slovo Boží. (MK 17. 6. 1989)

Heretický teolog Vilém Ockham (asi 1287–1347) je duchovním otcem nominalismu a moderní epochy. Tím, jak se klaněl vlastnímu rozumu, útočil radikálním způsobem na Boží slovo a zničil

EDITORIAL - dokončení ze str. 2

někdo vyhybá, že v někom dokonce probouzí nenávisť? Nenávidět můžeme přece jen to, co je nám nepřátelské, co nám ublížilo nebo ubližuje, co nás ohrožuje. Nabídka Boží moudrosti a dobroty může vyvolávat nepřátelství jen u toho, pro koho se stala z jeho vlastní viny navždy nedosažitelnou.

Jestliže jsme si vědomi, že jsme od Boha vyšli a k Bohu směřujeme, musí to zásadním způsobem ovlivňovat celý náš život. Skálopevná víra a důvěra v Pána, o které tak přesvědčivě hovoří Svatý otec ve své poslední katechezi, má v tomto vědomí svůj hluboký základ. Patříme k Boží rodině, která se v nebi každým okamžikem rozrůstá o další a další zástupy, a ti všichni, na rozdíl od lidí, které potkáváme na tomto světě a pro které jsme někým zcela cizím, nebo kterým dokonce vadíme a překážíme, jsou našimi nejlepšími přáteli, kteří všemožně usilují jen o naše dobro, a třebaže na to nemyslíme, touží nesmírně po tom, aby nás mohli radostně uvítat ve společenství všech svatých. Jen se jich zeptejte, jak se nyní od Božího trůnu dívají na všechna ta „údolí stínů“, kterými prošli na tomto světě, a jak se jim jeví všechny ty atraktivní nabídky, které je měly odvést od nevýslovné blaženosti, ze které se nyní nekonečně radují.

Kdo se zde na zemi může chlubit tím, že má nesčíslné zástupy přátel, a to nikoliv pouze formálních, ale takových, kteří nás důvěrně znají a upřímně milují a těší se na to, až i my je důvěrně poznáme tváří v tvář a budeme se s nimi radovat z toho, jak veliké věci pro nás učinil Pán? Není tomu tak, že jejich pomoc závisí na tom, do jaké míry se nám podaří je naším vzýváním „získat“ na svou stranu, ale na tom, jak jsme ochotni a připraveni jejich pomoc přijímat a využívat k oslavě Boha. Když se modlíme např.: Svatý Františku, oroduj za mne, chápeme tuto invokaci nikoliv jako přemlouvání, aby se ujal nás a naši záležitosti, ale spíše jako chválu, uznání a přijetí jeho přispění a také jako potvrzení své ochoty přijmout dar Boží štědrosti tak, jak to Bůh od nás právem očekává. Máme tedy stále důvod děkovat světcům, ne pouze tehdy, když se nám dostalo evidentní, nápadné, vytoužené milosti. Projevem vděčnosti je následovat je a v pozornosti a lásce k bližním se zde na zemi cvičit ve službě, kterou máme jednou z nebe prokazovat našim potomkům z pokladů, které nám Otcova štědrost nabízí.

Všichni svatí a svěťice Boží, přimlouvejte se za nás!

-lš-

patristicko-scholastické spojenectví mezi vírou a rozumem.

Tajemství Boha-Člověka nahradil novým člověkem, který se činí bohem, tedy člověkem-bohem, což je v globální podobě forma Antikrista.

Na základě víry v moderního člověka-boha moderní filosofové jako giganti racionalismu vybudovali nosnou strukturu města Babylón. Sekularizací (babylonizací) křesťanství během staletí rostlo nové město v životě křesťanského lidu.

V tomto procesu asimilace a alternace byl zrod nového člověka v Krista přetvořen cestou pýchy ve zrod moderního člověka do spříznění s ďáblem. Nad křesťanský kříž jako lidsky pozitivní se povýšil kříž jako negativní a nebeské království bylo přetvořeno sestupem na království pozemské. Letnice z mesiánské aktivity nových proroků na lhostejnost a zmatek těch, kteří věrně následují jen rozum. Moderní civilizace se svou protibožskou dimenzí stává protilidskou.

Můj protivník se odvážil napadnout Nejsvětější Trojici tím, že zatemnil její veliké dílo lásky a slávy.

Zatemnil dílo Otcovo tím, že svedl tvory ke vzpouře proti Bohu a k rozšíření ateismu v takové míře, v jaké to lidstvo ještě nikdy nepoznalo.

Aby učinil neplodným vykupitelské Synovo dílo, pokusil se zatemnit Církev bludem, který vstoupil do jejího nitra, a nevěrností, která se rozšířila jako rakovina. Udržíte vášnivý odpor proti papeži, kterého Ježíš postavil v Církvi jako střed jednoty a strážce pravdy. Zatemnil Ducha Svatého tím, že se mu podařilo udusit v mnoha duších světlo Božího života hříchem. (MK 13. 5. 1980)

Z moderních filosofických systémů vzešly ve 20. století totalitní režimy jako mesiánské proudy nového člověka-boha. Hlásaly „evangelium“ moderního člověka-boha kolosální propagandou. Urychlovaly proces asimilace a strhly velké množství

křesťanů i nekřesťanů k exodu do nové zaslíbené země: do ráje materialismu. Svým systematickým útokem se Satan snaží obklíčit a zničit nový Jeruzalém. A chce zachvátit celé lidstvo a přimět je, aby se klanělo člověku-bohu. Chce, aby před ním kapitulovala Církev i lidstvo.

Aby dosáhl ovládnutí světa, dal se rudý drak do pronásledování Ženy oděné sluncem.

Drak pronásleduje Ženu oděnou sluncem a snaží se nahradit ji kultem ženy jako bohyně krásy a sexuality. Jeho útok je zaměřen proti katolickým a pravoslavným národům, u nichž existuje mariánský kult. Když oslabí tyto národy, může zintenzivnit útok proti všem ostatním.

Opravdu, duch zkázy, duch nečistoty svedl všechny národy země. (MK 16. 10. 1973)

Nečistota se oslavuje a šíří všemi prostředky propagandy. Tím se začíná ohrožovat nevinnost dětí a pak dochází k narušení čistoty mládeže a manželské čistoty v rodinném životě. (MK 12. 2. 1997)

Bohyni sexuality jsou obětovány potraty, v letech 1973–1997 je jich kolem miliardy. Papežové 19. a 20. století se postavili proti šíření tohoto modlářského kultu, zvláště Pavel VI. v encyklice Humanae vitae (1968). Některé biskupské konference ji odmítly, a tak se hluboce přiklonily k ideji sexuality a otevřely brány tohoto kultu do místních církví.

Z klanění této modle vznikl teologický proud, který podkopává celibát, zavádí „autonomní morálku“, požaduje kněžství pro ženy a připuštění rozvedených a znovu ženatých ke svatému přijímání, připouští dokonce předmanželské soužití.

Jak velkou bolestí je naplněna vaše nebeská Matka, když vidí, jak mnohé kněžské a Bohu zasvěcené životy jsou uschlé nečistotou, která se všude rozšířila jako zhoubná rakovina. (MK 14. 2. 1985)

(Dokončení příště)

Preklad -lš-

Historický nesmysl

BBC oznámila, že mění definici letopočtu. Dosavadní praxe označování epochy „před Kristem“ a „po Kristu“ bude nahrazeno obecným „současné éry“, aby věřící jiných vyznání nebyli uráženi. Ze strany mnoha nekřesťanů se však prostřednictvím různých mluvčích objevila reakce, že se vůbec necítí tradiční dotaci dotčení.

Skutečnost je taková, že tzv. ohled na jiná náboženství je pouhou záminkou pro ty, kteří chtějí z kultury vymazat jakoukoliv stopu křesťanství. Původcem těchto snah je pouze několik západních laiků.

Není to poprvé, co se tak děje. Pokus o změnu datace pochází z Francouzské revoluce, která zavedla nový kalendář 14. července 1789, tradiční den počátku revolučního hnutí, a vynalezla nové názvy měsíců. Křesťanské svátky byly nahrazeny jinými, „revolučními“. Aby byla odstraněna nevědě, zavedli místo týdne desetidenní tzv. dekády. Tento kalendář zrušil Napoleon roku 1806.

Druhý podobný pokus udělal Lenin, který za výchozí den kalendáře označil 24. říjen 1917. Tento kalendář trval od roku 1929 do roku 1940. Týden měl pět dní. Rovněž v tomto kalendáři byly křesťanské svátky nahrazeny dny zrozenými v revoluci. Současně s tímto revolučním

kalendářem byla však používána původní gregoriánský, aby země zachovala vztah k ostatnímu světu. Podobný pokus učinil Mussolini, který chtěl počítat dny od „pochodu na Řím“, který zahájil fašistickou éru.

Snaha zrušit křesťanský kalendář má zatím na svém kontě pokusy, které všechny zkrachovaly. Je třeba říct, že tentokrát se BBC omezuje jen na změnu názvu a nikoliv počítání času. Je to nicméně počin pokrytecký. Pokrytectví je v tom, že se má uvést v zapomenutí, proč se letopočet počítá právě od tohoto mezníku.

Proč se však máme tvářit, jako bychom nevěděli, že právě od toho okamžiku je potvrzena myšlenka, že všichni lidé jsou si rovni a jsou Božími dětmi? Od tohoto okamžiku jsou zdůvodněna všechna lidská práva, na jejich základě se posuzují národy i vlády. Proč neuznat, že od tohoto okamžiku se zásadně změnil svět? Že zmizela tabu o materiální nečistotě a byla osvobozena přirozenost právě proto, že Bůh je transcendentní. Otevřela se možnost poznávat svět, což přineslo zrod moderní vědy. Proč si nepřiznat podíl, který má křesťanství na současné kultuře a civilizaci? To není otázka víry, ale rozumu.

L'Osservatore Romano
Preklad -lš-

LITURGICKÁ ČTENÍ - dokončení ze str. 3

co vám řeknou, ale podle jejich skutků nejednejte, neboť mluví, ale nejednají. Svazují těžká a neúnosná břemena a vkládají je lidem na ramena, ale sami se jich nechťejí dotknout ani prstem. Všechny své skutky dělají jen proto, aby se ukázali před lidmi. Dávají si zhotovovat zvlášť široké modlitební řemínky a zvlášť velké štrápece na šatech, mají rádi čestná místa na hostinách a přední sedadla v synagogách, mají rádi pozdravy na ulicích a když jim lidé říkají ‚Mistře‘. Vy však si nedávejte říkat ‚mistr‘, jenom jeden je váš Mistr, a vy všichni jste bratři. A nikomu na zemi nedávejte jméno ‚otec‘, jenom jeden je váš Otec, a ten je v nebi. Ani si nedávejte říkat ‚učitel‘, jenom jeden je váš Učitel – Kristus. Kdo je mezi vámi největší, ať je vaším služebníkem. Kdo se povyšuje, bude ponížěn, a kdo se poníží, bude povýšen.“

Ježíšova poselství P. Ottaviovi Michelinimu (14)

SATAN - ZLÝ

7. října 1975

Můj synu, když vstoupím do duše, vibruje v ní víra, plně láska a žije naděje. Ale když v duši pulsuje božský život, je tu někdo, koho hryže závist, žárlivost, nenávisť a podlým způsobem hledá způsob, jak vrhnout vodu do ohně lásky.

Jestliže je možno přirovnat lásku k rozžhavené výhni, víš, co to způsobí, když do ní vyliješ vodu: oheň se uhasí, žár zmizí, objeví se hustý sloup páry a zanechá za sebou jen černé kousky uhlí.

Totéž se stane s duší planoucí láskou působením Satana, jestliže se duše nechrání před jeho podlým působením. Z lásky, z ohně, kterým srdce plálo, a ze světla nezůstane nic. Sloup dýmu zavalí duši, zbude černé uhlí, protože duše zčerná působením hříchu. Dnes je, synu, jen málo duší, které jsou si vědomy prohnanosti a dovednosti Zlého, protože v něho už nikdo nevěří a nikdo se nestará o to, aby se před ním chránil. Tak může Zlý ovládnout nesčetné duše, dokonce i mezi mými kněžími.

Neznalosti toho, kdo nevěří, mezery ve víře, nepřipravenost k boji, nezkušenost a úplné zanedbávání prostředků obrany zajišťuje nepříteli přehnatá vítězství.

Ubohé nezkušené duše, a kolik je jich nejen mezi věřícími, ale i mezi mými služebníky! Mezi těmi, kteří pro charakter, kterým byli označeni, pro moc, kterou byli vybaveni, pro autoritu, které požívají, by měli vést zástupy bojujících k zářivým vítězstvím nad Satanem a jeho temnými dábelskými vojsky.

Co dělat, abychom je uchránili?

- Věřit v existenci Nepřítele. Jestliže mnoho bojovníků a s nimi nemálo kněží v něho

nevěří, nemohou proti němu bojovat.

- Znat moc a sílu Nepřítele a znát také vlastní sílu a vlastní moc.
- Znat jeho metody, jeho podlost, jeho svody. Současně znát i vlastní prostředky boje a být ochoten jich využívat.

Je jasné, že kdo nezná dostatečně nástrahy, které nepřítel strojí, nemůže se jich varovat a bránit se před nimi. Naopak, kdo je zná a má se před nimi na pozoru, připravuje si nejen obranu, ale dokáže sám zaútočit.

Největší nepřítel

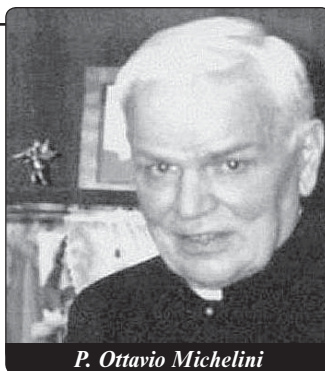
Dnes, můj synu, téměř všichni křesťané ignorují největšího nepřitele: Satana a jeho dábelské šiky. Ignorují toho, který usiluje o jejich věčnou záhubu: ignorují nesmírné zlo, které Satan působí a proti kterému ty největší a nejtěžší lidské nehody nejsou ničím.

Ignorují, že se jedná o věc pro život skutečně velmi důležitou: o spásu vlastní duše. Před touto tragickou situací stojí lhostejnost a často nevíra mnoha kněží. Je tu nevědomost mnoha dalších, kteří se nestarají o svou základní povinnost informovat a vyučovat věřící, upozorňovat je na tento strašný boj, který se v lidstvu odehrává.

Nesnaží se vychovávat věřící, neučí je, jak používat účinné prostředky, které jsou v Církvi k dispozici. Dokonce se stydí o nich mluvit, bojí se, aby nebyli pokládáni za zpátečníky. Jedná se opravdu o lidské ohledy.

Ale ty víš, můj synu, že jestliže v armádě důstojník opustí místo své odpovědnosti, je označen titulem zrádce a lidská spravedlnost ho přísně stihá.

Co říci, když se něco takového děje v Církvi? Není to ta

P. Ottavio Michelinimu

největší a nejstrašnější zrada na duších, vydaných kvůli Nepřítele, který chce jejich záhubu?

Můj Náměstek zde na Zemi Pavel VI. řekl nedávno, že v Církvi byla prokázána fakta, která není možno vysvětlit jinak než působením ďábla.

Synu, mluvil jsem o stínech, které zahalují zář mé Církve, to vše je více než stín. Jestliže můj Nepřítel je mocnější a roztahuje se zpuště nad jednotlivci, v rodinách, v národech a vládách, je to proto, že má zcela volné pole působnosti, nikde nenaráží na odpor.

Jistě, k boji proti Satanovi je zapotřebí chtít být svatí: k jeho porážce účinně přispívá pokání, sebezápory, modlitby. Ale není právě toto moje přikázání všem, zvláště osobám Mně zasvěceným?

Proč se nekonají soukromé exorcismy? K tomu není třeba zvláštních povolení. Moji kněží neznají vlastní identitu. Nevědí, kdo jsou, nevědí, jak velkou mocí jsou vybaveni. Touto nevědomostí se provinují a jsou za ni odpovědní. Jsou jako důstojníci, kteří opouštějí vojsko, nedisciplinovaně dezertují z místa své odpovědnosti, a jsou tak vinni vším, co z toho vyplývá.

Je třeba to kněžím říkat

Jaké důvody k červení a hanbě působí dobří laici, kteří jsou obdařeni citlivostí víry a horoucí láskou k duším a velmi převyšují mnoho těch mých kněží, kteří pro svou netečnost nemají čas na takové věci. Nepokládají je totiž za důležité: na jiné věci mají času dost.

Nenastala doba, kdy je třeba bránit vlastní duši a duše, za které budou skládat účty před

Bohem, před kterým nikdo neuteče, před Bohem, který bude požadovat účet za každé zbytečné slovo? Budou to samotné zrazené duše, které budou přísně obviňovat kněze za zanedbanou péči, za boje, které musely podstoupit, protože nebyly vedeny cestou ke spáse, byly přenechány kvůli nepříteli.

Zdůrazňuji naléhavě, že démoni jsou aktivně přítomní v Církvi, v řeholních společnostech, v klášterech, na farách, ve společnosti, ve vládách, stranách a národech. Satan je všude přítomen, aby ničil víru, nevinost, aby sváděl ke hříchu, aby prodlužoval nespravedlnosti, aby vyvolával boje, působil rozdělení, živil násilí a občanské války a revoluce.

Fronta Satana a jeho následovníků je tak široká, jak široká je země. Dobře vedená obrana, která by měla být velmi účinná, je velmi malá a neodpovídá silám Nepřítele.

Nepřičítejte Bohu odpovědnost za tragickou situaci, za kterou jste odpovědní jedině vy sami.

Tato strašná skutečnost se týká všech: království temných mocí zatemňuje království Světla.

Spasit duše

Zdá se, že království lži převládá nad královstvím pravdy a spravedlnosti. Ale už tomu tak dlouho nebude. Božská Spravedlnost vyčistí zemi a lidstvo otrávené od Zlého.

Moje Nejsvětější Matka se postará, aby mu opět rozdrtila hlavu, ale nemyslete si, že Satan a jeho vojsko se vzdá bez velké odporu.

Toto všechno jsem vám řekl, abyste se obrátili a připravili své duše modlitbou a pokáním.

Věci této země pominou, ale moje slova nepominou. Jedna jediná věc je důležitá: spasit duši.

Žehnám ti, můj synu, a s tebou žehnám všem, za které se modlíš.

(Pokračování)
Překlad -lš-

Velmi se rozšířila roztrpčenost z politiky a z politiků. Proč?

Lidé pocítují stále více úzkost z hospodářské nejistoty, mají strach z rostoucí kriminality a z terorů, jsou rozhořčeni z vládní politiky dluhů na jedné straně a z privilegií politiků a jejich nestoudných příjmů na druhé straně. Cítí, že jsou zbavováni svých menších i větších svobod předpisy nad předpisy, a co je horšího, cítí se oloupeni o základní práva, jako je právo rodičů na výchovu svých dětí, kterým je vnučována ve škole výchova, která je ve skutečnosti sexualizací. Rozhořčení jsou lidé také tím, jak někteří politici mocí prosazují nesmyslné ideologie, jako gender mainstreaming a radikální evoluce.

A dále: lidé trpí pro mnohá zla a mají z nich strach. Je to rostoucí počet rozpadlých rodin, nevychovatelná mládež a problémy ve vzdělání i přes moderní a reformní výchovné koncepty. Dramaticky stoupá úbytek dětí, a kdo na tento stav upozorňuje, je označován za chorého a amorálního. Mnoho lidí trápí existenční problémy, nejistá pracovní místa a stále rostoucí daně a ceny.

Mnoho politiků se o tyto otázky vůbec nezajímá, svalují vinu na jakési „druhé“, nebo přikrášlují skutečné problémy na žádoucí „moderní vývoj“.

Určité otevřené odpovědi na otázku po příčinách nesmí být za žádnou cenu veřejně vysloveny, např. že hlavní příčinou

Zdá se, že svět se kymácí

demografických problémů je skutečnost, že každoročně je usmrčen takový počet dětí, který by vytvořil jedno menší město, a tyto vraždy se dějí nikoliv „proti zákonu“, ale „podle zákona“. Jako by děti netvořily podstatu budoucnosti a nepatřily ke štěstí a blahu každé země.

Ale především není přípustné a dokonce to představuje politicky nekorektní jednání a nejhorší porušení tabu, jestliže někdo tvrdí, že hlavním problémem všeho zla dnešního světa je, že se odvrátil od Boha.

Mnoho Evropanů se ještě stále dává pokřtít, sezdat a pohřbit knězem, ale současně se pohrdá Božími příkázáními, nedbá se na přirozený řád stvoření. Svět „bez Boha“ je prosazován se stále větší drzostí, jako když byl kdysi prosazován „svět bez Židů“.

To, o co se dnešní svět pokouší, Bible už dávno zná: Stavbou „babylónské věže“ se lidé pokoušejí dosadit sami sebe na místo Boha, ale tím nastává hrozný zmatek. Důsledkem je, že lidé sami sobě nerozumí, jejich projekty troskotají a další dějiny jsou určovány penězi, násilím a nespravedlností.

„Město bez Boha“ se dnes nedaří vybudovat. Spíše se svět kymácí od jedné krize ke druhé, od jedné katastrofy k další katastrofě. Není svrchovaný čas, aby si politici i jejich voliči položili otázku: Nejsou

katastrofy a neštěstí důsledkem lidského bloudění, nejsme my sami příčinou mnoha utrpení, protože jsme vyřadili Boha a z legitimního rozlišování mezi Bohem a světem, mezi církví a státem jsme vytvořili rozkol světa s Bohem?

Když evangelium říká: „Bůh přišel do vlastního, ale svoji ho nepřijali,“ pak lidé říkají: „Bůh nikdy nepřišel, a kdyby přišel, tak ho nepotřebujeme, on jen ruší, ať si jde, a hned a navždy. Protože svět patří nám, je náš, pro Boha zde není místo, jediné v muzeu bohů a náboženství, která jsou nám lhostejná.“

Co si Bůh o tom všem myslí, to vyjádřil výmluvně již prorok Amos. Nejdříve vypočítává hříchy lidí, pak zla, která Bůh kvůli hříchům seslal a dopustil, ale stále znovu zaznívá Boží obžaloba, jako by tomu sám Bůh nechtěl uvěřit: „A přece jste se ke mně neobrátili!“ Kdo má uši k slyšení, slyší tuto větu v Ježíšově nářku nad Jeruzalémem o Boží touze, aby se hříšní, ale milovaní lidé přece jen obrátili, vrátili se k němu a dali se zachránit!

Není to přesně to, co schází našim hekticky jednajícím, ale bezradným politikům: zpět k našemu Stvořiteli, k Otci všech lidí, zpět k jeho lidem přiměřeným zákonům a strukturám?

Jako provokace zní zde slova Otty von Habsburka: „Pravý Boží řád je poznání, že všechna moc pochází shůry, že tedy nemůže být neomezená, nýbrž vždy podřízená nejvyšším mravním zákonům, Božimu přirozenému zákonu. Boží řád je nejen základem legitimní moci, on je jistou ochranou těch, kteří jsou moci podrobeni. Správně chápáný Boží řád je nejpevnější zárukou, jakou vůbec může občan mít.“ (O. v. Habsburg, *Mit Gott für die Geschichte*, Heiligenkreuz 2009, s. 64)

Kath-net
Překlad -lš-

VOLEBNÍ ÚSPĚCH ANTIKLERIKÁLŮ

Deset procent hlasů pro „Palikotovo hnutí“, silně proticírkevní zaměřenou a nyní třetí nejsilnější stranu v polských parlamentních volbách představuje pro mnoho Poláků kulturní šok. Nejvíce hlasů pro Palikota pochází od mladých mužů ve věku 18–25 let. Janusz Palikot je multimilionář. Představitel katolické církve sice tvrdí, že není důvod k panice, ale zarážející je jistě skutečnost, že tento volební úspěch jde na vrub katolické církve. Je to poprvé v dějinách svobodného Polska, co do sejmu vstupuje silně antiklerikální strana. S výpady proti církvi zatím žádná takový úspěch neměla. Jedním z představitelů této strany je také bývalý katolický kněz Roman Kotliński, který ve svém listě *Fakta a mýty* už delší dobu vulgárním způsobem útočí na biskupy i na „polského papeže“. Každý čtvrtý volič hlasoval pro antiklerikály. V sejmu zasedne také Anna Grodzka jako první transsexuál.

PROTEST PROTI ZRUŠENÍ SVÁTĚ

V Neapoli vzrůstá odpor proti zrušení pracovního klidu o svátku slavného patrona města svatého Januária. Římský parlament v rámci úsporných opatření zrušil od roku 2012 všechny místní patronátní svátky s výjimkou svátku sv. Petra a Pavla. K protestům v Neapoli se připojil i starosta Luigi de Magistris. Předseda zelených v Campanii Francesco Emilio Borrelli vyzval všechny muže, kteří nejsou jméno městského patrona, aby napsali protestní dopis ministerskému předsedovi Berlusconi. Rozhodnutí parlamentu kritizoval také kardinál Crescenzo Sepe.

TRAPNÝ OMYL

Jedna švédská protestantská farnost nabídla seniorům možnost oslavit společně narozeniny. Zájemci se měli přihlásit na uvedené telefonní číslo. Seniori nevěřili svým ušima, když se jim na tomto čísle ozvalo krematorium. Organizátoři se jim za tento trapný omyl velice omlouvali.

Kath-net

JDE O PODSTATU LITURGIE

Sekretář komise *Ecclesia Dei* Mons. Guido Pozzo řekl v rozhovoru pro Gloria TV, že Vatikán očekává „souhlasnou odpověď od Kněžského bratrstva svatého Pia X.“. Tento prelát vyslovil také názor, že v budoucnosti dojde ke sjednocení řádné a mimořádné formy římského ritu. To ovšem není „krátkodobý cíl“. Do liturgie vstoupil v roce 1968 „velký nepořádek“ a způsobil „velké odcizení a zhroucení liturgie“. Podpora staré formy ritu má velký význam v tom, že obnovuje „smysl pro tajemství a posvátno“, mimo jiné také tím, že obsahuje důležité momenty pro vnitřní usebranost.

-rv-

OSLAVA BOŽÍCH DIVŮ - dokončení ze str. 2

jaký Hospodin udržuje ke svým vyvoleným a jenž je vyjádřen ve jménu Emanuel, „Bůh s námi“, kterým je nazván Ježíš, Jeho vrchol a Jeho plné zjevení (srov. Mt 1,23).

Být vnímaví k dobrodiní

Draží bratři a sestry, v naší modlitbě bychom se měli dívat častěji na to, jak nás v událostech našeho života Pán chrání, vede, pomáhá nám, a chválit ho za to, co pro nás vykonal. Musíme být pozornější k dobru, které nám Pán dává. Jsme vždy pozorní k problémům, k těžkostem a nějak nechceme pochopit, že jsou to také dobré věci, které od Pána přicházejí. Tato pozornost, která se stává vděčností, je pro nás velmi důležitá a vytváří nám paměť na dobro, která nám pomáhá také v temných hodinách. Bůh koná velké věci, a kdo je zakouší – pozorný k Pánově dobrotě vnímavostí srdce – je naplněn radostí. Tato slavnostní nota uzavírá první část žalmu. Být zachráněni a vrátit se do vlasti z exilu je jako vrátit se k životu: osvobození otevírá úsměv, ale spolu s tím také očekávání, tedy dovršení touhy a žádosti. A to je druhá část našeho žalmu, která zní takto:

Hospodine, změň náš osud, jako se mění údolí na jihu země.

Kdo sejí v slzách, žnout budou s jásotem.

Vycházejí s pláčem, když nesou semeno k seti: přijdou však s jásotem a přinesou své snopy. (v. 4-6)

Jestliže na začátku své modlitby Žalmista oslavuje radost z Pánem obnoveného údělu, nyní naopak jakoby prosí o něco, co se má teprve uskutečnit. Jestliže se tento žalm aplikuje na návrat z vyhnanství, pak tento zdánlivý protiklad by bylo možno vysvětlit jako historický zážitek, který Izrael učinil, návrat do vlasti plné těžkostí, jen částečné, a to vede prosebníka,

aby důrazně žádal o nový Boží zásah, aby obnova národa byla přivedena k plnosti.

Ale žalm překračuje čistě historické danosti a otevírá se širším dimenzím teologického rázu. Potěšující zkušenost vysvobození z Babylónie je zatím ještě neúplná, „již“ se stala, ale „ještě není“ jejím znakem definitivní plnost. Proto žalm využívá dílčích obrazů, které svou komplexností obnovují tajemnou skutečnost vykoupění, ve které se mísí dar přijatý i ještě očekávaný, život i smrt, snívá radost i hořké slzy. První obraz připomíná vyschlé potoky na jihu, které se při deštích naplňují prudkou vodou, a ta vrátí život vyschlé půdě a dá jí rozkvést. Žalmista proto žádá, aby obnova údělu lidu, který se vrátil z vyhnanství, byla jako ona voda, překypující a nezadržitelná, schopná přetvořit poušť na nesmírnou rozlohu zelené trávy a květů.

Od slz k radosti

Druhý obraz se přenáší z vyschlého a skalnatého údolí jihu na pole, která rolníci obdělávají, aby získali pokrm. Máme-li mluvit o záchraně, pak se zde připomíná každoroční zkušenost ze světa rolníků: obtížný a namáhavý úkol setí a pak propukající radost ze sklizně. Setí, které je doprovázeno slzami, protože se zde rozhazuje to, co by se ještě mohlo stát chlebem – a rolník se vystavuje očekávání plnému nejistot. Rolník pracuje, připravuje půdu, rozsévá semeno, ale jak ukazuje podobenství o rozséváči, neví, kam semeno padne, zda je nesežobou ptáci, zda neuschne, zda zapustí kořeny, zda se stane klasem (srov. Mt 13,3-9; Mk 4,2-9; Lk 8,4-8). Rozhazovat semeno je gesto důvěry a naděje; je nutná tato lidská námaha, ale pak je třeba nastoupit bezmocné očekávání s vědomím, že je mnoho faktorů

rozhodujících o dobrém výsledku sklizně a že riziko nezdaru stále hrozí. Nicméně po roce rolník opakuje svou činnost a zasévá semeno. A když vyrazí klasy, pole se vlní obilím, dostává se radost jako u někoho, kdo stojí před neobyčejným zázrakem. Ježíš dobře znal tuto zkušenost a mluvil o ní se svými: *Dále řekl: Boží království je podobné člověku, který zaseje do země semeno; ať spí, nebo je vzhůru, ve dne i v noci, semeno klíčí a roste, on ani neví jak. (Mk 4,26-27)* Je to tajemství ukryté v životě, jsou to zázraky „velkých věcí“ spásy, kterou Pán působí v lidských dějinách a jejíž tajemství lidé neznají. V plnosti zjevený Boží zásah vykazuje překypující dimenzi. Jako Negevská poušť a setba na polích připomíná typický nepoměr Božích věcí: nepoměr mezi námahou setí a nesmírnou radostí ze sklizně, mezi úzkostí očekávání a uklidňujícím pohledem na sklizené zrnno, mezi malým zasetým semenem a velkými snopy zlacenými sluncem. Při sklizni je všechno proměněno, nárek skončil a přenechal místo výkřikům jásavé radosti.

To všechno má na mysli Žalmista, když mluví o záchraně, o osvobození, o změně údělu, o návratu z vyhnanství. Deportace do Babylónie, podobně jako každá jiná situace utrpení a krize s jejich bolestnou temnotou způsobenou pochybnostmi a ustavičnou vzdáleností Boha, to vše je, říká žalm, jako setí. V Kristově tajemství, ve světle Nového zákona je poselství ještě výstižnější a jasnější: věřící, který prochází tmou, je jako pšeničné zrnno, které padlo do země a umírá, ale jen proto, aby přineslo mnoho ovoce (srov. Jan 12,24); anebo, když vezmeme jiný Ježíšův oblíbený obraz, je jako žena, která trpí v porodních bolestech, aby mohla dospět k radosti, že přinesla

na světlo nový život (srov. Jan 16,21).

Víra v Boží „ano“

Draží bratři a sestry, tento žalm nás učí, že ve své modlitbě musíme vždy zůstat otevření naději a být pevní ve víře v Boha. Naš životní příběh, i když je poznamenán často bolestí, nejistotami, okamžiky krize, je příběh spásy a „obnovení údělu“. V Ježíši každé vyhnanství končí, každá slza je setřena v tajemství jeho kříže, v jeho smrti přetvořené v život, jako obilné zrnno, které se v zemi zmaří a stane se klastem. Také pro nás je toto odhalení Ježíše Krista velikou radostí z Božího „ano“, z upevnění našeho osudu. Ale tak jako ti, kteří se vraceli z Babylónie plní radostí – našli zemi zbídačenou, devastovanou, tak jako snášeli obtíže setí a v pláči trpěli, protože nevěděli, zda opravdu nadejde sklizeň, tak i my po velkém objevení Ježíše Krista – který je náš život, naše pravda, naše cesta, – když vstupujeme na území víry, na „zemi víry“, nacházíme také často život ve tmě, tvrdý, obtížný, setí v slzách, ale máme jistotu, že Kristovo světlo nám nakonec skutečně přinese velkou sklizeň. A tomu se musíme učit i v temných nocích; nezapomínat, že je zde světlo, že Bůh je již uprostřed našeho života a že můžeme zasévat s velkou důvěrou, že Boží „ano“ je silnější než my všichni. Je důležité neztrácet toto vědomí Boží přítomnosti v našem životě, tuto hlubokou radost, že Bůh vstoupil do našeho života, aby nás osvobodil: je to vděčnost za objevení Ježíše Krista, který k nám přišel. A tato vděčnost se přetváří v naději, je to hvězda naděje, která nám dává důvěru, je to světlo, protože právě bolesti setí jsou počátkem nového života, velké definitivní Boží radosti.

Bollettino Vaticano
12. října 2011

Mezitulky redakce Světla
Překlad -lš-

I lidé tohoto světa, kteří odložili víru a náboženství jako něco nepotřebného, či dokonce škodlivého, chtě nechtě se třikrát v roce vracejí k hodnotám, které vyplývají z prastarých náboženských pravd: jsou to Vánoce, Velikonoce a Památka zesnulých. Doléhají i k nim jako neodbytná ozvěna, kterou není možno jen tak přehlásit. Slaví je samozřejmě svým sekularizovaným způsobem, neboť jejich božstvem je především vševládající obchod a konzum. V jejich obklíčení se i nám křesťanům stále méně daří bránit se tomuto zesvětštění, pod jehož vlivem blednou základní pravdy naší víry.

Při mši za zesnulého berlínského arcibiskupa na podzimním zasedání německé biskupské konference zazněla v kázání arcibiskupa Schicka slova: „Výzkumy ukazují, že mnoho katolíků už nevěří v posmrtný život, nevěří, že smrt přivádí lidskou duši před Boží tvář a že Bůh soudí lidský život a jeho dobré a zlé skutky.“ – „Je důležité, abychom v Církvi opět kázali, učili a mluvili o nebi, pekle, smrti a soudu. Je to důležité pro náš život zde, pro Církev, pro naši společnost a naši cestu k našemu naplnění v nebi. Myšlenka na Boží soud nám pomáhá, abychom žili na této zemi s větší odpovědností.“ – „»Poslední věci« nejsou libovolnou součástí naší víry, s nimi stojí a padá celé vyznání víry.“ – „Bez věčného života ztrácí smysl Ježíšovo narození, jeho život, kázání a smrt na kříži, ztrácí smysl náš život.“

Osm set let zpívala Církev o těchto pravdách ve své liturgii. Úchvatná sekvence Dies irae nadchla dokonce na padesát největších skladatelů všech dob. Ten, kdo ji vyřadil spolu s jinými texty, vůbec nepochopil jejich obsah a význam a vlastně nás velice ochudil. Redaktor nové liturgie Bugnini to zdůvodnil takto: „Byly vyloučeny texty, které působí dojem negativní spirituality, zděděné po středověku.“ Tato „negativní středověká spiritualita“ však

Na slovíčko

vyplývá přímo z jasných slov Pána Ježíše (24. kapitoly evangelia sv. Matouše) i slov sv. Pavla (15. kapitoly 1. listu Korinťanům). Uvádíme na str. 5 sekvenci v neveršovaném, pokud možno doslovném překladu. Posuďte sami, co je na této vzácné a přímo katechetické modlitbě „středověkého“. Tendence odstranit z hlásání všechno, co by na lidi mohlo působit „nepříjemně“, co je „strašit“, ve svém výsledném dopadu zcela selhala a vyvolala opak. Nejenže neučinila náboženství přitažlivějším, ale mnoho lidí je opustilo, protože je vnímali jako mělčinu, do které se ani nedá ponořit.

To, co bylo od počátku zjevováno jako věčná pravda, je trvalou pravdou i v pyšné moderní době orientované pouze na člověka, který si myslí, že si může upravit podle svého vše, i Boha, aby byl tolerantnější k jeho nezřízenostem, které učinil svévolně samozřejmou součástí svého života. Jestliže pak v tomto světě zdomácněl životní způsob,

ve kterém je velmi obtížné zachovávat Boží přikázání, není chyba u Boha, ale v životním způsobu.

Ani když se dovoláváme Božího milosrdenství, neznamená to, že můžeme dosáhnout toho, aby Bůh „slevil“ něco ze svých nároků. Boží „nároky“ nejsou něco, co si Bůh „vymyslel“ a co může později podle okolností revidovat. Boží nároky jsou dány věčně a neměnně samotnou božskou podstatou Toho, který je třikrát svatý. Copak může Bůh odložit něco z nekonečného jasů své oslňující svatosti, aby pak naše temná hříšnost v kontrastu k ní nebyla tak do nebe volající?

Boží milosrdenství se projevuje tím, že nám dává lépe poznat a uznat naši špatnost a zlobu, škody, které tím působíme Božímu království, a nabízí nám pomoc a milosti pro nezbytnou nápravu. Největším projevem Božího milosrdenství je proto onen „přísný očištec“ se vším, co obsahuje a představuje, protože je to poslední a jediná možnost, jak nakonec definitivně odstranit

a napravit škodlivé důsledky hříchu a Boha urážející nepodobnost naší duše. Proto nás Církev odedávna naléhavě vyzývá k modlitbám za zesnulé. V přehlížení „posledních věcí“ může být i mnoho sobectví a sebelásky, protože jeho podtextem je mylný názor, že to s Božím soudem není tak vážné, a proto se ho ani my nemusíme tolik obávat. I když si představu o tom, co nás po smrti čeká, jakkoliv „vylepšime“, na skutečnosti tím nic nezměníme. Stále bude platit: čím přísnější budeme sami k sobě zde na zemi, tím méně se musíme obávat přísného Soudce na věčnosti.

Jak vedle Boží nekonečné svatosti ob stojí nakonec i ten člověk, který se našim očím zde na zemi jevil téměř jako svatý, o tom nemáme vůbec představu. Myslet si o kterémkoliv člověku, že stačí za něho Bohu poděkovat, a půjde rovnýma nohama do nebe, představuje velkou křivdu, jaké se na něm dopouštíme, protože mu ve své povrchní lehkomyšlnosti odpíráme pomoc, o kterou nás ve skutečnosti naléhavě prosí. Původní liturgie za zemřelé nebyla zaměřena k tomu, aby poskytovala útěchu pozůstalým. Pozůstalí mají mnoho možností, jak hledat útěchu, pokud ji potřebují, ale zesnulému zbyla v jeho nouzi jen jediná pomoc, a to je ta, kterou může očekávat od vroucích modliteb Církve a nás pozůstalých. Proto je v zádušní mši v tradiční římské liturgii všechna pozornost zaměřena jen na jediné: vyprosit co nejvíce Božího slitování a milosti zesnulému. Vůbec se tedy nedívám těm, kteří uvádějí ve své závěti, že chtějí být pohřbeni podle tradičního ritu. I já bych nad svým hrobem raději než „aleluja!“ slyšel, jak se pozůstalí za mne modlí vroucím zpěvem: „Do ráje nebes ať doprovodí tě andělé a při příchodu ať tě uvítají mučedníci a uvedou do svatého města Jeruzaléma. Ať tě přijme sbor andělů a pak s Lazarem, kdysi chudšasem, poživej věčného pokoje.“

POTŘEBA TÍCHA A SAMOTY

Svatý otec při návštěvě Kalábrie zavítal také do kartuziánského kláštera v Serra. Hovořil při té příležitosti o významu ticha a samoty, jaké může nabídnout klášterní cela. Současný rozvoj mediálních prostředků podporuje zvyk vyplnit všechny čas hudbou a obrazy a vyvolává strach z prázdnoty. Kartouzská cela se svým tichem a odloučeností je velkým darem církve pro svět. Radikálnost řádového života může lidem pomáhat, aby znovu objevili cenu ticha a samoty. Klášter založil sám svatý

Bruno v roce 1091 a žil v něm až do své smrti 1101. Dnes zde žije 15 mnichů podle nej přísnější mnišské řehole. Mnichům řekl papež, že nestačí se pro takový život rozhodnout, ale je třeba prožívat ho v každodenním řádu, trpělivosti a cvičení a vytvářet prostor, aby mohl působit Bůh a rostlo naše vědomí, že jsme bratři v Kristu.

Kartuziánský mnich při Nejsvětější oběti

Kath-net

-/š-

Lipový kříž - Společnost pro kulturní identitu Vás zve na **přednášku Mgr. Petra Bahníka SVĚTLA A STÍNY DRUHÉ REPUBLIKY**, která se bude konat **v úterý 1. listopadu 2011 v 18 hodin** v sále 318, 3. patro, Český svaz vědeckotechnických společností, Novotného lávka 5, Praha 1.

Pondělí 31. 10. 2011: 6:05 Octava dies (643. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 6:35 První hodina 7:00 Čteme z křesťanských periodik 7:05 Putování modrou planetou: Etiopie QUO VADIS? 7:55 Přejeme si... 8:10 P.S. 8:45 Školy pro Evropu 9:10 Cesty za poznáním: Dimmuborgir 9:20 Cesty za poznáním: Dachstein caves 9:30 Příběh Růžencového oltáře 10:00 Nedělní čtení: 31. neděle v mezidobí 10:35 BET LECHEM - vnitřní domov (13. díl): svatý Leopold Mandič 10:50 Noekreace aneb Vandrování (111. díl) 11:00 O Václavovicích 11:40 Sedmihlásky 11:45 OVCE.sk: Zatajovaný kamarád 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 GESHEM - afroamerické spirituály 13:10 Můj domeček 13:35 Octava dies (643. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 14:05 Sestra Tereza Valsé Pantellini - místa a vzpomínky 14:40 Krásy Čech a Moravy (5. díl): Český Krumlov 15:00 Noční univerzita: Jsme ve světě, ale nejsme ze světa - P. Stanislav Pacner [P] 15:45 Cesty za poznáním: Arusha Park 16:00 Evangelium: Vzpomínka na všechny věrné zemřelé 16:10 Hornolidečko - Valašská Senice 16:20 Cesty za poznáním: Pawlowsk Palac 16:30 GOODWILLBOY VII. 17:00 NOeparáda (136. díl) [L] 18:05 Po hladině: Pohyb [P] 18:25 Sedmihlásky 18:30 V chalůpce a za chalůpkou: Ako dedko poslal vlka do sveta [P] 18:40 Náš dům v kosmu - ekologie a bioetika (9. díl): autor a průvodce Marek Orko Vácha 19:00 Ekoauto (23. díl) [P] 19:20 Ars Vaticana (3. díl) 19:30 Přejeme si... 19:45 Evangelium: Vzpomínka na všechny věrné zemřelé 19:55 Z pokladů duše: Monika Dopitová - Matka Marie 20:00 Netradičně do Svaté země: březen 2011 [P] 20:55 Klauzura 21:15 Na koberečku (113. díl) [P] 21:25 Zpívá celá rodina 21:40 Pohádka o valašských frgálových princeznách 21:50 Čteme z křesťanských periodik 22:00 P. Raniero Cantalamessa - Panna Maria - naše matka a sestra ve víře 22:55 Sestry v akci 23:20 Noekreace aneb Vandrování (111. díl) 23:30 Octava dies (643. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 0:05 Kulatý stůl: Církevní majetek 1:35 Poslech Radia Proglas [L].

Úterý 1. 11. 2011: 6:05 Evangelium: Vzpomínka na všechny věrné zemřelé 6:15 Koncert Podzimního festivalu duchovní hudby Olomouc 7:20 Broumovsko 7:35 Cesta k andělům (33. díl): František Radkovský 8:25 Ekoauto (23. díl) 8:40 Cvrlíkání (2. díl): Mošny 9:50 Salesiánský magazín 10:10 Octava dies (643. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 10:40 P. Raniero Cantalamessa - Panna Maria - naše matka a sestra ve víře 11:30 Cesty za poznáním: Dimmuborgir 11:40 Sedmihlásky 11:45 V chalůpce a za chalůpkou: Ako dedko poslal vlka do sveta 12:00 Polední modlitba Sv. otce Benedikta XVI. [L] 12:20 Platinové písničky (57. díl): Dechovka 12:50 Čteme z křesťanských periodik 12:55 Ars Vaticana (3. díl) 13:05 Sestra Tereza Valsé Pantellini - místa a vzpomínky 13:40 Putování modrou planetou: Etiopie QUO VADIS? 14:25 Noemova pošta 2011: říjen 16:00 Evangelium: Vzpomínka na všechny věrné zemřelé 16:10 Přejeme si... 16:25 Pilátova amnestia 16:50 mini-DIZO [P] 17:05 BET LECHEM - vnitřní domov (13. díl): svatý Leopold Mandič 17:20 Hermie a přátelé: Dát, nebo brát? 17:55 Noeland (45. díl) 18:25 Sedmihlásky 18:30 V chalůpce a za chalůpkou: Živý snehuľiak [P] 18:40 Zázneje Roberta Hliněnského 19:10 Noekreace aneb Vandrování (111. díl) 19:20 Zvečeně šupolím 19:40 Zpravodajské Noeviny: 1. 11. 2011 [P] 20:00 Putování po evropských kláštřech: Premonstrátský klášter v Grimbergen, Belgie [P] 20:35 Misijní magazín (17. díl) [P] 21:40 Zpravodajské Noeviny: 1. 11. 2011 22:00 Hlubinami vesmíru s Ladislavem Šmelcerem 22:45 Redemptoristé na Slovensku 23:10 P.S. 23:40 Přejeme si... 23:55 Čteme z křesťanských periodik 0:05 U NÁS aneb od cimbálu o lidové kultuře (50. díl) 1:05 Poslech Radia Proglas [L].

Středa 2. 11. 2011: 6:05 Zpravodajské Noeviny: 1. 11. 2011 6:20 Noční univerzita: Jsme ve světě, ale nejsme ze světa - P. Stanislav Pacner 7:05 Noekreace aneb Vandrování (111. díl)

7:15 Zpívá celá rodina 7:30 Klapka s... (29. díl) 8:30 Ars Vaticana (3. díl) 8:40 U NÁS aneb od cimbálu o lidové kultuře (50. díl) 9:40 Pro vita mundi (99. díl): MUDr. Jiří Holásek 10:20 Evangelium: Vzpomínka na všechny věrné zemřelé [P] 10:30 Generální audience Benedikta XVI. [L] 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Mše svatá z Radia Proglas [L] 12:50 Cesty za poznáním: Pienza 13:00 Náš dům v kosmu - ekologie a bioetika (9. díl): autor a průvodce Marek Orko Vácha 13:20 Čteme z křesťanských periodik 13:25 Josef a jeho bratia 14:15 P.S. 14:45 Na koberečku (113. díl) 14:55 Cesty za poznáním: Dimmuborgir 15:05 Cesty za poznáním: Pawlowsk Palac 15:15 První hodina 15:40 Zpravodajské Noeviny: 1. 11. 2011 16:00 NOeparáda (136. díl) 17:00 Štúdio AHA! [P] 17:30 Na La Salette s Boženou Rajnušovou 17:55 Evangelium: Vzpomínka na všechny věrné zemřelé 18:00 Octava dies (643. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 18:30 V chalůpce a za chalůpkou: Ako vítali Nový rok [P] 18:40 Sedmihlásky 18:45 Putování po evropských kláštřech: Premonstrátský klášter v Grimbergen, Belgie 19:15 Don Rua - nástupce 19:40 Přejeme si... [P] 20:00 BET LECHEM - vnitřní domov (9. díl): Scepan Delan 20:20 P. Raniero Cantalamessa - Naplňte džbány vodou [P] 22:00 Mussoliniho kariéra (1. díl) [P] 22:40 Momentka z ostrova krásy: Korsika 22:50 Generální audience papeže Benedikta XVI. 23:20 Noekreace aneb Vandrování (111. díl) 23:30 Krásy Čech a Moravy (5. díl): Český Krumlov 23:50 Evangelium: Vzpomínka na všechny věrné zemřelé 0:05 Koncert Podzimního festivalu duchovní hudby Olomouc 1:05 Poslech Radia Proglas [L].

Čtvrtek 3. 11. 2011: 6:05 Evangelium: Vzpomínka na všechny věrné zemřelé 6:15 Náš dům v kosmu - ekologie a bioetika (9. díl): autor a průvodce Marek Orko Vácha 6:35 Školy pro Evropu 7:00 Čteme z křesťanských periodik 7:05 BET LECHEM - vnitřní domov (9. díl): Scepan Delan 7:20 Platinové písničky (57. díl): Dechovka 7:50 Sestra Tereza Valsé Pantellini - místa a vzpomínky 8:20 Pilátova amnestia 8:45 Misijní magazín (17. díl) 9:50 Přejeme si... 10:05 V chalůpce a za chalůpkou: Ako vítali Nový rok 10:15 Sedmihlásky 10:20 Koncert Podzimního festivalu duchovní hudby Olomouc 11:30 Mše svatá za zemřelých kardinálů a biskupů [L] 12:50 Noemova pošta 2011: říjen 14:20 Putování modrou planetou: Etiopie QUO VADIS? 15:05 Příběh Růžencového oltáře 15:30 Zvečeně šupolím 15:45 Ars Vaticana (4. díl) [P] 16:00 Zpravodajské Noeviny: 1. 11. 2011 16:15 Ratibor, valašská dědina 16:50 Noekreace aneb Vandrování (111. díl) 17:00 Ohlédnutí za WYD MADRID 2011: Mše svatá s českými poutníky v sobotu 20. 8. 2011 18:25 Sedmihlásky 18:30 Mašinky (2. díl): O neposedné kolegyni [P] 18:40 Cesta k andělům (33. díl): František Radkovský 19:30 Cesty za poznáním: Dachstein caves 19:40 Zpravodajské Noeviny: 3. 11. 2011 [P] 20:00 Jak potkávat svět (6. díl) [L] 21:25 P.S. [P] 21:55 Přejeme si... 22:15 Zpravodajské Noeviny: 3. 11. 2011 22:30 Octava dies (643. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 23:00 Pro vita mundi (99. díl): MUDr. Jiří Holásek 23:45 Broumovsko 0:05 Zpravodajské Noeviny: 3. 11. 2011 0:20 Štúdio AHA! 0:50 Redemptoristé na Slovensku 1:15 Poslech Radia Proglas [L].

Pátek 4. 11. 2011: 6:05 Zpravodajské Noeviny: 3. 11. 2011 6:20 Noekreace aneb Vandrování (111. díl) 6:30 NOeparáda (136. díl) 7:30 Krásy Čech a Moravy (5. díl): Český Krumlov 7:50 Hlubinami vesmíru s Ladislavem Šmelcerem 8:30 Na koberečku (113. díl) 8:40 P. Raniero Cantalamessa - Naplňte džbány vodou 10:20 Jozef a jeho bratia 11:05 Hermie a přátelé: Dát, nebo brát? 11:40 Sedmihlásky 11:45 Mašinky (1. díl): O neposedné kolegyni 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Přejeme si... 12:20 Misijní magazín (17. díl) 13:20 BET LECHEM - vnitřní domov (9. díl): Scepan Delan 13:40 GESHEM - afroamerické spirituály 14:45 Ratibor, valašská dědina 15:20 Zpívá celá rodina 15:35 Náš dům v kosmu - ekologie a bioetika (9. díl): autor a průvodce Marek Orko Vácha 16:00 Zpravodajské Noeviny: 3. 11. 2011

16:15 miniDIZO 16:30 Zvečeně šupolím 16:45 Sedmihlásky 16:50 Mašinky (2. díl): O neposlušném semaforu [P] 17:00 Mikroregion Hornolidečko 17:30 Modlitba nešpor na zahájení akademického roku papežských univerzit [L] 19:00 Ars Vaticana (4. díl) 19:10 Štúdio AHA! 20:00 Kulatý stůl: Mučedník arcibiskup Matocha - svědectví pro dnešek [L] 21:35 Cesty za poznáním: Pawlowsk Palac 21:45 Na koberečku (113. díl) 22:00 Nedělní čtení: 32. neděle v mezidobí [P] 22:30 Přejeme si... 22:45 Cesta k andělům (33. díl): František Radkovský 23:35 Mussoliniho kariéra (1. díl) 0:20 Putování modrou planetou: Etiopie QUO VADIS? 1:05 Poslech Radia Proglas [L].

Sobota 5. 11. 2011: 6:15 P.S. 6:45 BET LECHEM - vnitřní domov (9. díl): Scepan Delan 7:00 Misijní magazín (17. díl) 8:05 Redemptoristé na Slovensku 8:30 Hermie a jeho přátelé: Milo, bezbožná kudlanka nábožná [P] 9:05 Noeland (45. díl) 9:35 Sedmihlásky 9:45 JuniorTV Kopřivnice (19. díl) [P] 10:05 NOeparáda (136. díl) 11:10 Štúdio AHA! 11:40 Zpívá CELÁ rodina 12:00 Polední modlitba Sv. otce Benedikta XVI. 12:10 Zpravodajské Noeviny: 3. 11. 2011 12:25 Nedělní čtení: 32. neděle v mezidobí 12:55 Přejeme si... 13:10 Pilátova amnestia 13:40 U NÁS aneb od cimbálu o lidové kultuře (50. díl) 14:40 Noekreace aneb Vandrování (111. díl) 14:50 Broumovsko 15:05 Ekoauto (23. díl) 15:25 Platinové písničky (57. díl): Dechovka 16:10 Sestra Tereza Valsé Pantellini - místa a vzpomínky 16:45 Salesiánský magazín 17:00 Generální audience papeže Benedikta XVI. 17:30 Školy pro Evropu 18:00 Krásy Čech a Moravy (6. díl): Perly horní Vltavy [P] 18:30 Mašinky (2. díl): O neposlušném semaforu 18:40 Sedmihlásky 18:45 Mezi pražci [P] 19:25 Nedělní čtení: 32. neděle v mezidobí 20:00 Cesta k andělům (56. díl) [P] 20:50 Cesty za poznáním: Dimmuborgir 21:00 Hlubinami vesmíru [P] 22:05 Příběh Růžencového oltáře 22:30 Putování modrou planetou: Írán 23:15 Noční univerzita: Jsme ve světě, ale nejsme ze světa - P. Stanislav Pacner 0:05 GESHEM - afroamerické spirituály 1:05 Poslech Radia Proglas [L].

Neděle 6. 11. 2011: 6:15 Nedělní čtení: 32. neděle v mezidobí 6:45 Ars Vaticana (4. díl) 6:55 Klapka s... (29. díl) 7:55 miniDIZO 8:10 Modra 8:35 Zvečeně šupolím 8:50 Hornolidečko - Valašská Senice 9:00 Náš dům v kosmu - ekologie a bioetika (9. díl): autor a průvodce Marek Orko Vácha 9:20 Na koberečku (113. díl) 9:30 Pilátova amnestia 10:00 Zpívá celá rodina 10:15 Čteme z křesťanských periodik [P] 10:30 Mše svatá ze Želiva [L] 12:00 Polední modlitba Sv. otce Benedikta XVI. [L] 12:25 Zpravodajský souhrn týdne 13:05 Platinové písničky (58. díl): Dechovka [P] 13:40 Cesta k andělům (56. díl) 14:30 P. Raniero Cantalamessa - Naplňte džbány vodou 16:10 Po hladině: Pohyb 16:30 JuniorTV Kopřivnice (19. díl) 16:50 Noekreace aneb Vandrování (112. díl) [P] 17:00 Noeland (45. díl) 17:30 Hermie a jeho přátelé: Milo, bezbožná kudlanka nábožná 18:05 Sedmihlásky (39. díl) [P] 18:10 Štúdio AHA! 18:40 Děti 19:00 BET LECHEM - vnitřní domov (9. díl): Scepan Delan 19:15 Cesty za poznáním: Pienza 19:25 Cesty za poznáním: Jökulsárlón [P] 19:35 Přejeme si... [P] 19:50 Starobělské Lurdy 20:00 Náš dům v kosmu - ekologie a bioetika (10. díl): autor a průvodce Marek Orko Vácha [P] 20:25 Čteme z křesťanských periodik 20:30 Octava dies (644. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu [P] 21:05 Benefiční koncert pro lidi bez domova 22:35 Ars Vaticana (4. díl) 22:45 Nedělní čtení: 32. neděle v mezidobí 23:15 Zpravodajský souhrn týdne 0:00 Polední modlitba Sv. otce Benedikta XVI. 0:20 Misijní magazín (17. díl) 1:20 Poslech Radia Proglas [L].

DENNÍ MODLITBA APOŠTOLÁTU

Nebeský Otče, kladu před tebe celý dnešní den a ve spojení s tvým Synem, který ve mši svaté neustále zpřítomňuje svou oběť za záchranu světa, nabízím ti v něm své modlitby, práce, utrpení i radosti.

Duch Svátý, který vedl Ježíše, ať je i mým průvodcem a dává mi sílu svědčit o tvé lásce. Spolu s Pannou Marií, Matkou našeho Pána a Matkou církve, to všechno přináším jako svou nepatrnou oběť zvláště na úmysly Svatého otce a našich biskupů ...

Svatý Františku Xaverský, oroduj za nás!

Svatá Terezie od Dítěte Ježíše, oroduj za nás!

ÚMYSLY NA LISTOPAD 2011

Všeobecný: Za východní církve, aby rostlo poznání a uznání jejich úctyhodné tradice jako duchovního pokladu pro celou církev.

Misijní: Aby africký kontinent nacházel v Kristu sílu kráčet cestou smíření a spravedlnosti.

Úmysl našich biskupů: Za odpuštění všech našich vin a dluhů, kdy jsme opomenuli nebo zanedbali naplňování tak závazného daru, jakým je přijetí a rozvíjení Božího života ve svátosti křtu, a to jak sami u sebe, tak vůči těm, za které neseme spoluodpovědnost.

Biskupství královéhradecké - Diecézní centrum pro seniory nabízí: **5. 11. 2011 diecézní setkání animátorů seniorů** na téma „**Jak se spolu domlouvat**“, součástí bude i mše svatá se světicím biskupem Mons. Josefem Kajnekem, místo konání: Hradec Králové, Nové Adalbertinum • **6. - 9. 12. 2011 adventní duchovní obnovu pro seniory a další zájemce s P. Janem Rybářem SJ**, místo konání: Marianum, Janské Lázně. **Informace a přihlášky:** Biskupství královéhradecké, Diecézní centrum pro seniory, Velké nám. 35, 500 01 Hradec Králové • tel. 495 063 661, mobil 737 215 328 • e-mail: dcs@diecezhk.cz • web: <http://www.dcskhk.cz>.

Po pětiletém náročném restaurování jsou veřejnosti od 17. září 2011 **opět přístupné (celoročně od úterý do soboty) BAROKNÍ SVATÉ SCHODY V LORETĚ RUMBURKU**. Poutní Svaté schody s kaplí Kalvárie jsou od roku 1770 součástí ambitu Lorety v Rumburku. Obnova unikátního poutního místa začala roku 2007, definitivně bude dokončena v roce 2012. Věřícím se tak nabízí možnost po kolenou vystoupat po 28 dřevěných stupních schodiště a připomenout si pašijový příběh Ježíše Krista, který byl v Rumburku zasazen do podmanivých barokních divadelních kulís. Ostatní návštěvníci mohou k výstupu a sestupu použít boční schodiště.

Sestry premonstrátky ze Svatého Kopečka u Olomouce Vás zvou na **adventní duchovní obnovu na téma ŽIT Z BÍRMOVÁNÍ - JSME POZVáni KE SLUŽBĚ**, která se uskuteční **ve dnech 12. - 13. 11. 2011**. Více na www.premonstratky.cz/centrum. Program začíná v sobotu v 9 hodin mši svatou v bazilice Navštívení Panny Marie a pokračuje v Norbertinu (vede S. Sirda L. Trochtová). Zakončení v neděli ve 13 hodin. Z důvodu omezené kapacity je **nutné přihlásit se do 7. 11. 2011** na e-mail: info@premonstratky.cz nebo na tel. 733 755 836.

Liturgická čtení

Neděle 30. 10. - 31. neděle v mezidobí

1. čt.: Mal 1,14b-2,2b.8-10

Ž 131(130),1.2.3

Odp.: *Opatruj, Pane, mou duši ve svém pokoji!*

2. čt.: 1 Sol 2,7b-9.13

Ev.: Mt 23,1-12

Slovo na den: Těžká a neúnosná břemena.

nebo slavnost Výročí posvěcení kostela

1. čt.: 1 Král 8, 22-23.27-30

Ž 84(83),3.4.5+10.11

Odp.: 2 (*Jak milý je tvůj přibytel, Hospodine zástupí!*)

2. čt.: 1 Kor 3,9c-11.16-17

Ev.: Mt 16,13-19

(nebo jiná čtení z Lekt. V)

Slovo na den: Skála.

Pondělí 31. 10. - nez. pam.

sv. Wolfganga

1. čt.: Řim 11,29-36

Ž 69(68),30-31.33-34.36-37

Odp.: 14c (*Vyslyš mě, Bože, ve své veliké lásce!*)

Ev.: Lk 14,12-14

Slovo na den: Pozvi žebráky.

Úterý 1. 11. - slavnost Všechny svatých

1. čt.: Zj 7,2-4.9-14

Ž 24(23),1-2.3-4ab.5-6

Odp.: srov. 6 (*To je pokolení těch, kdo hledají tvou tvář, Hospodine!*)

2. čt.: 1 Jan 3,1-3

Ev.: Mt 5,1-12a

Slovo na den: Blahoslavení chudí v duchu.

Středa 2. 11. - Vzpomínka na všechny věrné zemřelé

1. čt.: 2 Mak 12,43-46

Ž 103(102),8+10.13-14.15-16.17-18

Odp.: Ž 37(36),39a (*Spravedlivým přichází spása od Hospodina.*)

2. čt.: Řim 5,5-11

Ev.: Mt 5,1-12a

(nebo jiná čtení z Lekt. VI/2)

Slovo na den: Blahoslavení plačící.

Čtvrtek 3. 11. - nez. pam. sv. Martina de Porres

1. čt.: Řim 14,7-12

Ž 27(26),1.4.13-14

Odp.: 13 (*Věřím, že uvidím blaho od Hospodina v zemi živých!*)

Ev.: Lk 15,1-10

Slovo na den: Přijímá hříšníky a jí s nimi.

Pátek 4. 11. - památka sv. Karla Boromejského

1. čt.: Řim 15,14-21

Ž 98(97),1.2-3ab.3cd-4

Odp.: srov. 2b (*Hospodin zjevil svou spásu před zraky pohanů.*)

Ev.: Lk 16,1-8

Slovo na den: Kolik jsi mému pánovi dlužen?

Sobota 5. 11. - nez. sobotní pam.

Panny Marie

1. čt.: Řim 16,3-9.16.22-27

Ž 145(144),2-3.4-5.10-11

Odp.: srov. 1 (*Budu velebit tvé jméno, můj Bože, králi.*)

Ev.: Lk 16,9-15

Slovo na den: Získávejte si přátele z nespravedlivého mamona.

BREVIÁŘ PRO LAIKY

29. ŘÍJNA - 5. LISTOPADU 2011

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec - dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec - nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 30. 10.		PO 31. 10.		ÚT 1. 11.		ST 2. 11.		ČT 3. 11.		PÁ 4. 11.		SO 5. 11.			
Antifona	1028	1148	1044	1164	1573	1777	1785	2007	1091	1214	1722	1941	1666	1883		
Žalm	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881		
Ranní chvály:																
Hymnus	1029	1148	1045	1164	1573	1777	1582	1786	1091	1214	1723	1941	1666	1883		
Antifony	1030	1149	1046	1165	1574	1778	1786	2008	1092	1215	1107	1232	1123	1248		
Žalmy	1030	1150	1046	1166	813	914	1786	2008	1093	1215	1108	1232	1124	1249		
Krátké čtení a zpěv	1033	1152	1049	1169	1574	1778	1789	2011	1095	1218	1724	1942	1668	1885		
Antifona k Zach. kantiku	724	817	1569	1772	1575	1779	1789	2012	1584	1788	1724	1943	1669	1886		
Prosby	1033	1153	1049	1169	1575	1779	1790	2012	1095	1219	1724	1943	1655	1886		
Závěrečná modlitba	724	817	1569	1772	1575	1780	1582	1787	1584	1789	1585	1790	1656	1888		
Modlitba během dne:																
Hymnus	1034	1157	1050	1171	1264	1402	1792	2014	1096	1220	1112	1237	1127	1253		
Antifony	1035	1155	1051	1171	1576	1780	1792	2014	1097	1220	1113	1237	1128	1253		
Žalmy	1035	1155	1051	1171	1265	1403	1792	2015	1097	1220	1113	1238	1128	1254		
Krátké čtení	1037	1157	1054	1174	1576	1780	1795	2017	1100	1223	1115	1240	1130	1256		
Závěrečná modlitba	724	817	1054	1174	1575	1780	1582	1787	1100	1224	1116	1240	1131	1256		
Nešpory:																
	SO 29. 10.															
Hymnus	1024	1143	1039	1158	1577	1781	1577	1781	1583	1787	1101	1225	1727	1946	1132	1258
Antifony	1025	1144	1040	1159	1570	1773	1578	1782	1796	2019	1102	1226	1118	1243	1133	1259
Žalmy	1025	1144	1040	1159	1570	1773	1578	1782	1797	2019	1102	1226	1118	1243	1133	1259
Kr. čtení a zpěv	1027	1146	1043	1162	1572	1776	1580	1784	1798	2021	1105	1229	1730	1949	1135	1261
Ant. ke kant. P. M.	723	816	724	817	1572	1776	1580	1785	1799	2021	1584	1789	1731	1950	724	818
Prosby	1028	1147	1043	1163	1572	1776	1580	1785	1799	2021	1105	1229	1731	1950	1135	1261
Záv. modlitba	724	817	724	817	1575	1780	1575	1780	1582	1787	1584	1789	1585	1790	725	818
Kompletář:	1238	1374	1242	1379	1238	1374	1242	1379	1242	1379	1257	1395	1260	1398	1238	1374

Naše prodejna v Olomouci na Dolním náměstí 24 je otevřena také v sobotu v době od 8 do 12 hodin.

ŠARLATOVÝ A ČERNÝ

J. P. Gallagher • Z angličtiny přeložila Alžběta Nekulová

Hugh O'Flaherty se narodil v Irsku ve městě Killarney. Byl nadšeným sportovcem. Od útlého věku ale věděl, že jeho povoláním je být knězem. Po svém vysvěcení působil nejprve jako apoštolický delegát v Egyptě, Haiti, Santo Domingo a Československu, poté v Římě u Svatého stolce, kde začala jeho nejnáročnější práce. Po kapitulaci Itálie v roce 1943 se Řím dostal pod velení plukovníka Herberta Kapplera z obávaného útvaru SS, který začal s deportacemi italských Židů do Osvětimi. Kappler byl známým nepřítelem Židů, který je pronásledoval na každém kroku. Mons. O'Flaherty, který byl v té době ve Vatikánu hlavou Svatého officia, se vrhl do činnosti na záchranu Židů a válečných zajatců z nacistické likvidační mašinerie. Zorganizoval špičkový speciální tým, který zahrnoval muže a ženy mnoha národností, náboženství a politických názorů. Kappler se neustále pokoušel O'Flahertyho zabít, ale přesto O'Flaherty pokračoval ve svém úsilí. Zachránil spolu se svými spolupracovníky tisíce Židů a válečných zajatců. Po válce byl O'Flaherty za své hrdinské činy v různých spojeneckých zemích vyznamenán státním vyznamenáním. Životní příběh O'Flahertyho je věrně zachycen v knize J. P. Gallaghery, která se stala předlohou pro slavný film natočený v roce 1983.

*Karmelitánské nakladatelství
Váz., A5, 160 stran + 8 stran černobílých fotografií, 219 Kč*

DON BOSCO MI UKAZOVAL CESTU • ŽIVOTOPIS BLAHOSLAVENÉHO DONA RUY GUIDO QUARZO • Z italského přeložil Štěpán Trousil

Inspirován vlastním životopisem Dona Boska sepsal italský spisovatel Guido Quarzo „vlastní“ životopis prvního nástupce zakladatele salesiánů. Nejde zcela o fikci, autor vychází z životopisných pamětí hlavního salesiánského kronikáře G. B. Lemoyna, z historických studií a ze salesiánských archivů. Michal Rua byl mezi prvními chlapci, kteří se stali nejbližšími spolupracovníky Dona Boska, asistenty mladých a jeho nepostradatelnými pomocníky. Mnozí z nich zasvětili svůj život salesiánské kongregaci a Don Rua se stal po smrti zakladatele hlavním představeným salesiánů. Kniha je inspirujícím úvodem do historie salesiánského díla, ale zároveň splněním dluhu, který hagiografická literatura dosud měla vůči osobnosti Dona Ruy.

Portál, s. r. o. • Brož., 135x200 mm, 104 stran, 149 Kč

SVĚTEC Z ASSISI

P. Rudolf Dilong OFM

Nový pohled na život svatého Františka z Assisi z pera slovenského františkána a básníka R. Dilonga. Kniha je v češtině.

*P. Ing. Karel Dachovský, nakladatelství Řád
Brož., A5, 126 stran, 120 Kč*

Objednávky knih - tel. 587 405 431 • Administrace a inzertní týdeník Světlo - tel./fax 585 222 803 • Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz • Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz

772 00 Olomouc 2
982707-0262/2011

P. P.

TZ D + 1

771 11 Olomouc 1

Dolní nám. 24

Matice cyrilometodějská s. r. o.